

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

he is nothing but darkness

a
deal
for a
kiss

W WINTERS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BİR ÖPÜCÜK İÇİN BİR ANLAŞMA

W. WINTERS

Copyright © 2024 by Willow Winters

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

CONTENTS

[Bir Öpücük İçin Anlaşma](#)

[Önsöz](#)

1. [Ivy](#)
2. [Carlisle](#)
3. [Ivy](#)
4. [Carlisle](#)
5. [Ivy](#)
6. [Carlisle](#)
7. [Ivy](#)
8. [Afrodit](#)

[Sonsöz](#)

[Willow Winters Hakkında](#)

[Ayrıca Willow Winters](#)

tarafından

A DEAL FOR A KISS

Hiçbir şey onu benden saklayamazdı.

Karanlık her yerde ve ölümlü diyarlarda dolaşıyor.... Ve bir de o var. Parlak ve kolayca görülebilen.

Benimkini.

Tanrılara dua ettiğim gibi beni çağırıyor.

Yapacağım şey için suçluluk hissetmeliyim. Yapmam gereken

şey için. O hatırlamıyor ama ben hatırlıyorum. O bana ait.

Onu sahipleneceğim ve yeraltı dünyasına benim olarak
götüreceğim. Her ne pahasına olursa olsun... hiçbir şey beni
bana ait olandan alıkoyamayacak.

PROLOGUE

Ivy

■ Sadece bir anlığına siyahtı. İçine girip . Sesi oradaydı; sokaktaki yabancılar tarafından kuşatılmışım. Bu Sade ve normaldi ve korkacak bir şeyim yoktu. O zaman hiçbir şey yoktu.

Tek bir adımda sonbaharın soğuğu kayboldu. Sıcaklık sanki alevler varmış gibi sırtımı yaladı, ama ışık yoktu. Karanlıktan başka bir şey yoktu.

Göz açıp kapayıncaya kadar ışık geri geldi. İnsanlar hiçbir şey olmamış gibi etrafımda dolaşıyordu. Kaçmak için çırpınan kalbim hızlandı ve çığlığım boğazımda düğümlendi.

Hiç olmuş muydu? Hareket edemeyecek kadar felçliydim, tek yaptığım nefes almaktı, sonra tekrar alındım. Karanlığa geri döndüm, bu sefer düştüm ve altımdaki kaba oyma taş a sertçe indim.

Hiçbir şey göremiyor, acımasız taştan başka bir şey hissedemiyordum. Nabzımın şiddetli atışından başka bir şey duymuyordum. Arkamda onu hissedene kadar hiç kimse ve hiçbir şey olmadığını düşünüyordum. Dönebildiğim kadar hızlı dönmek hiçbir işe yaramadı; etrafımı saran karanlıktan başka bir şey yoktu.

Kesinlikle ait olmadığım bir yerdeydim ve sonra bir anda geri döndüm. Öyle lanetli ve karmaşık bir geçmişe sahip antik kalıntılar üzerine inşa edilmiş modern dünyaya geri döndüğümde, başıma geleceklerden kimsenin haberi olmayacaktı. Of

Onu. O karanlık yerde yalnız olduğumu sanıyordum. Ama kalçamın arkasındaki iki derin iz bunun yalan olduğunu kanıtlayacaktı.

O yerde yalnız ... ve burada da yalnız değilim.

IV Y

■ eni Edinburgh'a getiren şey mimariydi. Pek çok hikâyeye ev sahipliği yapmış eski binalardan ve pek çok hayatın yaşandığı tüm mekânlardan bir şeyler öğrenebileceğimi düşündüm. Binaların dokusu duvarlar ve yıkılmış kalelerin üzerinde büyüyen bitkiler. Romantik yanım tüm bunların fantezisine çekildi. Tarihe olan başka bir şey, hikâyelere olan arzum başka bir şey.

İskoçya'daki hayatımın, aday öğrencilere karar vermelerine yardımcı olmak için gösterdikleri fotoğraflar gibi pitoresk olacağını düşünmüştüm. İznim sadece çok uzun sürüyor ve yüksek lisans programım bittikten sonra ne yapacağıma dair zor bir karar vermemin zamanı geldi. Bazılarının dediği gibi gerçek hayat, ama ben hazır değildim.

Gerçek hayatın her zaman bir rüya ya da bir broşürdeki parlak bir fotoğraf gibi olduğuna inanacak kadar saf değilim.

Her şeyin bu kadar farklı olacağını beklemiyordum. Olacakları asla hayal edemezdim. Kemiklerimin kadar işleyen huzursuz edici hisleri. Ansızın gelen ürpertiler. Ve yine de... her şeyin beni nasıl çağıracağını.

Islak kaldırımında yürürken kapüşonumu başıma daha sıkı geçiriyorum. Günün büyük bölümünde yağmur yağıyordu. Pıt pıt sesleri ve sert soğuk neredeyse değişmez oldu. İlk başlarda rahatlatıcı, neredeyse arındırıcıydılar ama gri gökyüzü beni en az kabuslar kadar . Yukarı bakmaya cesaret ediyorum... Yağmur şu anda tam olarak yağmıyor. Sanki her an yoğun bir sise dönüşebilecekmiş gibi püskürüyor.

Rüzgar burnumun ucunu ısıyor. Yağmur beni iliklerime kadar üşüten cinsten.

Bulanık ışık, bu sokak ve çoktan batmış olan güneş hakkında hissettiklerimi yansıtıyor. Sokağı olabildiğince hızlı geçerken botlarım engebeli taş yolda tıkırdıyor. Edinburgh karanlıkta daha yaşlı görünüyor, sanki binalar kapılarının ve pencerelerinin ardında sırlar saklıyor.

Bu binalardan bazıları sır saklıyor.

Ama yine de kendimi kafeye ulaşmak ve içeri girmek için çaresiz buluyorum. Yağmurluğumun kapüşonuna rağmen soğuk derinleşiyor ve o olduğunu anlıyorum.

Kalın bir şekilde yutkunarak, artırıyorum.

Beni takip ediyor. Eğer gerçekse... Bu şehir bana aklımı kaçırdığımı düşündürüyor.

Edinburgh'a ilk geldiğimde, yeni bir şehirde çok fazla arkadaşım olmadığı için böyle hissettiğimi düşünmüştüm. Her zaman yalnız , ama burada peşimi bırakmayan yalnızlığı hiç hissetmemiştim.

Konuşacak insan bulmak düşündüğümünden daha zordu. Benimle birlikte kafeye yürüyecek, defterlerini ve kitaplarını benimkilerle birlikte masaya yayacak bir arkadaş grubu oluşturmayı hayal etmiştim. Belki konuşacak o kadar çok şeyimiz olur ki barista bize bir iki bakış atıp sessiz olmamız için uyarır diye düşünmüştüm.

Hayalimde, barista aslında toplantılarımızdan hoşlanacak ve hatta bizimle çay ya da kahve içmeye oturacak, ortak noktalarımızı keşfedeceğiz ve onlar da grubumuzun bir parçası olacaklar.

Bu üç ayın nasıl geçeceğine dair kadar çok hayalim vardı ki, hiçbiri gerçekleşmedi.

Kafenin kapısına ulaştığımda yağmur daha da şiddetleniyor. Camlar içeriden gelen sıcakla buğulanıyor ve ben içeri girerken sessiz bir zil çalıyor. Ceketimi çıkarıp daha fazla yağmuru içeri almadan eşikte sallamaya çalışırken yağmur sıcıyor, ama bir damlacık yere düşüyor.

Baristaya özür dileyen bir bakış fırlatıyorum ama tezgahın arkasındaki bir şeye bakıyor ve fark etmiyor. Bu hafif bir erteleme. Yine de midemdeki çukur, çimento gibi hissettiren bir şeyle yerleşti.

Sıcaklık etrafımı sararken omzumun üzerinden bir kez daha bakıyorum ve onun yeni olduğunu fark ediyorum. En azından geldiğim zamanların çoğunda burada olan genç kadının adını öğrenmiştim: Tammy.

Ama bu kadın? Hiçbir fikrim yok.

Ben sipariş vermek için yaklaşırken hâlâ yere bakıyor. Sıcak su bardağımın gelmesini beklerken birkaç saniye kendimi ona tanıtmayı düşünüyorum.

Bu muhtemelen bir baristadan çok fazla şey istemek olur. Buraya geliyorum çünkü Edinburgh'da bana en tanıdık gelen yer burası, kaldığım kiraya yakın ve belki de hala bir grup arkadaş edinip "*her zaman ziyaret ettiğim bir yer var, küçük ve rahat ve bence siz de seveceksiniz*" diyebileceğim umudunu için.

Belki de kendimi tanıtmak için iyi bir zaman olabilir. Üşüyorum ve saçlarım nemli, bu yüzden kendimi pek iyi gösteremiyorum.

Buharlar fincanda yavaşça yükseliyor ve ben tezgahın diğer tarafında durup ısınmak için elimden geleni yapıyorum ama içimi bir ürperti kaplıyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Gözlerimi kapatıyorum ve kahve telvesi ile tarçın kokusunu içime çekiyorum. Yükselmeye başlayan çayımın kokusunu bile alabiliyorum.

Gözlerimi , barista çay fincanını bir bardak altlığı üzerinde tezgahın üzerinden bana doğru kaydırıyor.

"Şeker şu masanın üzerinde." Barista sıkı bir gülümsemeyle başını yana eğiyor. "Afiyet olsun."

Dalgalansa da ona gülümsüyorum. Bana buraya her geldiğimde duyduğum aynı cümleyi söylüyor.

Ellerim iyice ısındıktan sonra çayımı şeker ve biraz sütle karıştırıp orta duvardaki masaya götürüyorum.

Pencere kenarında oturdum, ama omurgamın derinliklerindeki bir ürperti beni uyarıyor.

Bu o. Bu çılgın düşünce zihnime sızıyor. kesiliyor ve umarım barista görmez. Her şeyi tüketiyor.

Nereye gidersem gideyim soğuk peşimi bırakmıyor. Nadir güneşli günlerde bile onu hissediyorum. *Onu* hissediyorum. Böyle günler oldu. Uykusuz geceler ve deli değilmişim gibi davrandığım uzun günler.

Ellerimi çay bardağına sarıyorum ve kendimi sadece aşırı tepki verdiğime ikna etmeye çalışıyorum.

Çantam omzumda daha ağır duruyor. Defterler orada. İki tane. Biri benim için, diğeri de onun için. Eskizler. Duygular. Geri döneceğinden korktuğum kabus.

Kafe penceresinin önünden bir gölge geçer.

İlerlerken onu takip etmekten kendimi alamıyorum. Gölgenin uzun, geniş bir insan şekli var ama hiçbir özelliğini göremiyorum. Pencere çok buğulu.

Kafenin sıcığı ile dışarıdaki yağmurlu havanın soğığı arasındaki fark çok büyük.

Gölge yavaşlayıp durakladığında kalbim çarpıyor, sanki gözlerimi üzerinde hissediyormuş gibi. Güm. Güm. Zaman gibi kalbim de yavaşlıyor.

Baristaya bir kez daha bakıyorum. Olabildiğince çabuk, dua ediyorum ki onu da görüyor. Kalbim bir kez daha çarparak geri dönüyorum, o gitmiş ama ürpertisi devam ediyor.

Bir an daha geçiyor ve o zaman ellerimin titrediğini fark ediyorum, parmak eklemlerim bardağı sıkıca tutmaktan bembeyaz olmuş. Çaba sarf ederek duruşumu ve kendime bunun bir şey olmadığını söylüyorum.

Kabustan başka bir şey değil.

Bu düşünceler sadece hayal ürünüdür.

Çayımı yudumluyorum. Hâlâ biraz fazla sıcak, aşağı inerken dilimi hafifçe yakıyor, ama sıcaklık soğığı biraz daha az sertleştiriyor. Ona odaklanıyorum. Derin nefes almaya ve kendimi topraklamaya odaklanıyorum. Ayaklarımı burada, şimdiki zamanda, bu anda tutuyorum.

Sıcak bir fincan çay, şirin bir kafe ve çok fazla tarihle dolu güzel bir şehir.

Gözüme bir hareket çarpıyor ve tüm vücudum kaskatı kesiliyor.

Buğulu camdan bulanık bir şekilde geçen birkaç kişi hızla ilerliyor.

Önemli bir şey değil. bir şey yok.

Sonunda sandalyemde rahatlamayı başardığımda, yüzüm sıcaktı. İçgüdüsel olarak telefonumu cebimden çıkarıyorum. Sırf başka birinin sesini duymak için bir arkadaşımı aramalıyım. Beni gerçekliğe geri döndürebilecek birini.

Ama kişilerim arasında gezinirken, başka bir tür ürperti başlıyor.

Buraya ilk geldiğimde insanlarla tanışmak zor olmuştu ama arada sırada gördüğüm ve tanıdığım birkaç kişiyle tanışmıştım.

Evde bir grup arkadaşım vardı ama aradaki zaman farkı, onların taşınması, iş ve staj başvurusu yapması ve... bir sonraki aşamaya geçmesi nedeniyle mesajlar yavaşladı.

Her nasılsa, şu an ile bu şehre ayak bastığım an arasında insanlar hayatımdan çıktı. Burada kendimi çok soğuk ve yalnız hissettim. İnsanlarla yazıştığım tüm mesajlar aylar öncesine ait. O aylar Her saati süründüren soğığa rağmen uçup gitti. Aylar oldu, farkındayım. Sosyal hayata yakın bir şey yaşamayalı aylar oldu.

Her zaman gri görünen gökyüzünün altında yalnız geçirdiğim aylar.

Kişi listemde arkadaşım Emily'nin isminin üzerine geliyorum.

Cevap verirdi, değil mi? Ders çalışırken zamanın nasıl geçtiğini anlamadığıma, ona defalarca mesaj atmayı ve sonra meşgul ya da yorgun olduğuma dair bir açıklamayı kabul edeceğinden eminim ama şimdi konuşabilirdim ve... o da ister miydi?

İsteksiz bir nefesle telefonumu kaldırdım ve ceketimin cebini üzerine kapattım.

Buraya yağmurlu bir günde sıcak çay içmek ve biraz ders çalışmak için geldim ve öyle de yapacağım.

Ders kitaplarımdan birini ve uygun defteri çıkarıyorum. Kelimeler griye dönüyor ve kendimi aynı paragrafları tekrar okurken buluyorum. Bir çay daha sipariş ediyorum. Çay demlenirken boğazımı temizliyorum ve baristaya kendimi tanıtıyorum.

Adı Cara ve bir sömestr tatil yapıyor. Ne okuduğunu söylemiyor, ama rutininden bahsederken gülümsüyor ve ben de dışarıdaki gölgeden bahsetmeden sohbeti bitiriyorum. ya da şehrin her yerinde hissettiğim soğukluk. Ona benzer bir şey yaşayan başka birini duyup . Onu korkutmadan potansiyel bir takipçiyi konuşmanın içine sokmanın bir yolu yok.

Bu kez, taze fincanı ve tabağı bana iterken, "Keyfini çıkar, Ivy," diyor.

Ona teşekkür ediyorum ve çayımı masaya geri götürüyorum. Küçük adımlar. İlerleme. Ama çabucak kayboldu.

Oturur oturmaz bir ürperti daha hissediyorum.

Hissetmemişim gibi davranmam. Yağmurdan ısınacak kadar uzun süredir kafedeyim ve bir cereyan bile hissetmedim. Kimse içeri girmedi bile.

CARLISLE

Her şey gri ve bulanık. Karanlık her yerde ve şüphelenmeyen insanların etrafında dolaşıyor. Ve bir de o var. Parlak ve kolayca görülebilen. Tanrılara dua ettiğim gibi beni çağırıyor. Benim onu gördüğüm gibi o da beni görebilsin diye tekrar ölümlü olmak için neler vermezdim.

Zaman... zaman içinde... Yapılması gerekenden nefret ederek düşüncemi durduruyorum. Şimdilik, hayal kırıklığım daha da artıyor.

Odak noktam şu anda tekrar ona kayıyor. Koyu kahverengi gözlerindeki altın beneklere. Uzun ve gür koyu kahverengi saçları. Yüzünün yumuşak kıvrımları ve dudaklarının soluk pembesi... nefes kesici. O muhteşem ve ışığı gittiği her yerde parlıyor. Gözlerim kapanıyor ve yemin ederim hala onun kokusunu alabiliyorum. Kokusu yağmurda kalıyor.

Onu takip ediyorum; muhteşem kıvrımları, yağmurluğunun kumaşının altında bile güzel ve şehvetli. Her titreyişini ve sanki onu benden saklayacakmış gibi kapüşonunu saçlarının üzerine nasıl sıkıca çektiğini fark ediyorum.

Hiçbir şey onu benden saklayamazdı.

Kafeye girdiğinde, kahve kokulu ılık havayı soğuk ve nemli dış mekâna bıraktığında ve kapı kapandığında, gözden uzak durup sadece izliyorum. Bu bir işkence. Bu kadar yakın ama bir o kadar da uzak olmak.

Sadece kapüşonunu çıkarıyor ve yağmurluğunu omuzlarından kaydırıyor, ama bu basit hareketler bile ona karşı uzun zamandır hissettiğim arzuyu ateşliyor. Bu

Ruhumun derinliklerinde kor alevler yanıyor. Elini saçlarında gezdirmesini, parmaklarını saçlarında gezdirmesini ve yağmur damlacıklarının dağılmasına izin vermesini izliyorum.

Yaptığı her küçük şey büyüleyici.

Isı vücudumda dolaşıyor. Onun korkusunu biliyorum. nüfuz ederek yapılması gerekeni engelliyor. Varlığımdan korkuyor çünkü beni tanımıyor ve bu da en derin öfkeye neden oluyor.

Oyalanmak istemezdim ama yolun yarısını geçtikten sonra fark ettim ki Onu.

Pencere buğulanmış ve camdan aşağı damlacıklar akıyor. Bunların içinde
ince izler, yüzünü
görebiliyorum.

Gözlerini gör. Varlığımı fark ettiğinde gözlerinin genişlediğini görüyorum.

Kalbim

onunla birlikte öfkeleniyor. Kanının damarlarında dolaştığını
hissedebiliyorum.

Beni tanıyın, sessizce yalvarıyorum. *Beni tanı. Sen beni tanı.*

Ama yapmıyor. Yutkunurken boğazım sıkılıyor, yumruklarımı sıkıp
açıyorum. Çok uzun zaman oldu ve hala kendimi tutamıyorum.

Bir an için kendimi kafenin kapısını açarken hayal etmeye bıraktım. Acaba
Benden kaçır mı? Beni görseydi, korku ya da başka bir şey hisseder miydi?
Eğer beni gerçekten *gördüyse*. Adrenalin içime işliyor ve ne yapacağımı
tartışıyorum. Yakında olduğumu düşündüğünde daha hızlı yürüyor. Gergin
olduğunu dudağını ısırmasından anlayabiliyorum.

Bir yanımda daha uzun bir kovalamacaya aldırılmazdı ama bu işi uzatmak
isteyecek noktayı geçtim. Kalbim sabırsızca atıyor. Gözlerinde bir tanıma
kıvılcımı olsaydı, şansımı deneyebilirdim, ama yok. Sadece korku var.

Varlığım boyunca korkunç şeyler yaptım. Korkunç işler. Ama hiçbir şey
beni yapmak için anlaşma yaptığım şeye hazırlayamazdı. Sabit bir nefesle
başımı arkaya eğip yağmuru hissediyorum. Uzun zamandır hissetmediğim bir
şekilde yaşadığımı hissediyorum.

Pencereden uzaklaşıyorum ve bir sonraki binanın arkasında
saklanıyorum. Bekliyorum, plan yapıyorum, sadece çok fazla zamanım
olduğunu biliyorum.

Dışarı çıktığında zaten hızlı hareket ediyordu. Paltosunun kapüşonunu
saçlarının üzerine çeker ve neredeyse koşarak caddeden aşağı iner. İzleyen
biri bunun yağmur yüzünden olduğunu düşünebilir. Sırılsıklam olmayı
umursamayan bir genç kız.

Ama bunun beni hissedebildiği için olduğunu biliyorum. Onu daha hızlı
hareket etmeye iten şeyin korku olduğunu biliyorum. Parmakları
kapüşonunun etrafında titriyor ve kapüşon saçlarından düştüğünde, onu
tekrar yukarı çekmeye çalışmıyor. Sadece daha hızlı koşuyor, ileride bir
köşeyi dönüyor ve gözden kayboluyor.

Çok uzaktayım ama yemin ederim kalbinin atışını ve nefesinin hızlanışını
duyabiliyorum.

İstesem onu takip edebilirdim ama bunun yerine ters yöne gidiyorum. Derin bir keder her uzvumu sarıyor.

Bloğun aşağısındaki bir binadan başka bir kadın çıkıyor. Bir kadın ve neler olduğunun çok iyi farkında olan biri. Onun yerine onu takip etmeyi seçiyorum. Etkili ve güçlü bir kadın. Uğruna savaşlar yapılan bir güzellik.

Sarı saçlar, mavi gözler ve açık ten. Bu sessiz dünyada öne çıkan bir Yunan tanrısı. Benim için burada olmalı. Bizim için.

Hızımı artırıyorum ve yüz hatlarımı düzeltiyorum, kalbim gerçek bir hayal kırıklığıyla çarpıyor, ama o da daha hızlı giderek bunu zorlaştırıyor.

Afrodit'e yetişiyorum ve onun yanına düşüyorum. Açık renk saçları yüzünden geriye ve nemli havayı umursuyor gibi görünmüyor.

"Ne kadar sürer?"

Gözleri bana doğru kayıyor. Edinburgh'un iki eski caddesinin kesiştiği yere geldik. Bu kadın bana bakmıyor. Sadece trafik var mı diye bakıyor.

Yanımızdan bir araba geçiyor, lastikleri kaldırım taşlarında gıcırıyor. "Ne kadar sürer?" diye soruyor.

Bu oyunları oynamak istemiyorum. Saygılarımı sunmama rağmen doğrudan konuya girmek daha hızlı . Bu hediye bana o verdi. Bu sadece Afrodit yüzünden bir iblis Dünya'da dolaşabilir. "Hatırlaması ne sürer?"

Afrodit dudaklarını büzüyor. Yanından geçtiğimiz karanlık bir vitrine bakıyor. İçeride hiçbir şey dikkatimi çekmiyor ve onunkini de çekecek gibi görünmüyor. Bulduğumuz cadde ve vitrinler anlamsız görünüyor.

Önemli olan tek şey Ivy'nin beni hatırlaması.

"O iplikler kesildi," diye cevap geliyor. Kadın gerçekçi. Aşk ve güzellik tanrıçası bana kısa kesiyor ve gözlerim açılıyor, ona yaklaştıkça bana daha sıkı yapışan geçmiş acıyla yanıyor.

"Ama *ben* hatırlıyorum." Tanıdığım tek aşk hiçbir şey hatırlamazken bu kadar çok şey hatırlamanın ıstırapıyla kalbim güm güm atıyor. Birlikte bir ömür geçirdik. Her ömürde. Ruh eşim, her şeyim. Sadece son ölümümüzde ayrıldık. Anılar gözlerimin önünden geçiyor. Öfke ve acımasız üzüntü.

"Haftalardır Edinburgh'da onu takip ediyorum, arkasını dönmesini ve aramızda geçen onca şeyden sonra gözlerinin ışıldamasını umuyorum ama o sadece uzaklaşıyor. Sokakta hızlı hızlı yürüyor ve kafelere giriyor.

ve ona zarar vermek isteyen bir yabancıymışım gibi onu takip ettiğimi hissettiğinde ürperiyor."

Soluk mavi gözleri benimkileri delip geçiyor. "Sen geri gönderilmedin. Var olmayan bir şeyi nasıl hatırlayabilir? Kaderin ipleri ne zaman kestiğini nasıl hatırlayabilir?" O sadece gerçekçi. Mantıklı. Soğuk hissettirmesine rağmen

Tanrıların öyle görünmek gibi bir vardır.

"Hiç hatırlamayacak mı?" Soruyu mırıldanıyorum, farklı bir cevap almayı umuyorum ama gelmeyeceğini biliyorum. Öfke içimi yakıyor ve derin bir Korkunun yankılarına bile sahip olabilecek hüznün, bu kadar çok anının onun için kaybolacağı fikriyle kalın bir şekilde yutulur. Paylaştığımız her şey, inşa ettiğimiz her şey, birbirimiz için hissettiğimiz her şey yok olamaz. Bu anıları taşıyan tek kişi ben olamam. Öfkem kontrol altında tutamayacağım kadar yoğunlaşıyor ve çaresizlik içinde Afrodite'ye uzanıp onu kaldırımda durduruyorum. "Beni seveceğini söylemiştin."

Sert fısıltıma gözlerini kırıştırıyor, gözleri keskin, sonra elimi koluna dolandığı yere bakıyor.

"Yeraltı dünyası değil," diyor azarlayan sesiyle. Kalbim yavaşlıyor ve bir adım geri çekiliyorum. Ivy'nin asla hatırlamayacağı gerçeği, ruhumun büyük bir kısmının onun ya da herhangi bir tanrının çarpmasıyla ölmesi için yalvarıyor.

"Bana bir anlaşma yapıldığı söylendi." Dikkat çekmemek için sesimi alçaltarak sakince konuşmaya zorluyorum kendimi.

Kadın sanki ondan çok şey istiyormuşum gibi iç çekti. Yeterince şey istediğimi sanmıyorum.

"Ben olmasaydım onu asla bulamazdın. Bu diyara gizlice girmene bile izin verilmezdi. Bunu unutma. Benim lütfüm olmadan bunların hiçbirisi ."
Gözleri benimkilerle buluşuyor ve içlerinde karanlık bir yargı var. "Yaptığın şey..."

Sadece bir anlığına kaldırıma bakıyorum, göğsümde bir acı ve yüzümde bir sıcaklık hissediyorum. Bu anılar, Ivy'nin her şeyi unutması ve beni bir daha asla tanımaması fikri kadar acı .

"İplerin kesilmesi benim vermediğim ama anladığım bir cezaydı. Bunu bilin."

Boğazım düğümlenerek cevap veriyorum: "Hekate her gece dolunaydan önce, ışığın son ipliği altında beni ölümler ordusu için topluyor. Telafi etmek ve tövbe etmek için elimden geleni yapıyorum."

Her kelimesinde ciddiyim. Hepsini ruhumun derinliklerinde hissediyorum.

İnsanlar yanımdan geçerken ve biz hareketsiz dururken nefesinin altından konuşuyor. "Senin sadece ihaneti hissetmen gerekiyordu, başka bir şey değil. Neredeyse hiç zaman geçmedi ve hala ona karşı sevgi hissediyorsun... beni ikna eden de bu oldu. Hayal kırıklığına uğratma."

Kalın kalın yutkunarak sadece başımı sallayabiliyorum.

Gözlerini kaçırıyor ve tekrar yürümeye başlıyor. Yanında yürüyorum, konuşmaya devam etmek için çaresizim ve söyleyecek söz bulamıyorum. Hissettiklerim çoğunlukla bir öfke çılgılığı ve bu kadın anlamamış gibi davranacak.

"Kim olduğumu ve neler hatırlamanız akıllıca olur," diye uyarıyor.

"Evet leydim," diye özenle cevap veriyorum.

Birkaç binanın yanından geçiyoruz. Sis gittikçe ağırlaşıyor. Yakında yine yağmur yağacak.

Onu düşünüyorum. Ve bu gece ne olacağını. Gökyüzü açıldığında ve yağmur yağdığında Ivy içeride kalır. Kendini odasına kapatacak, omuzlarına battaniye saracak ve bir ders ya da çalışmaları için tekrar dışarı çıkması gerekene kadar içeride kalacak ve ben her saniyeyi kendimle savaşıyor geçireceğim.

Afrodit bir otele girer ve resepsiyondaki adama bakmadan önünden geçer. O da bize bakmıyor. İki yanında büyük kapılar olan geniş, loş bir koridora sapıyoruz. O yürürken ışıklar .

Daha da karanlık bir koridora dönmek üzereyken bana doğru dönüyor, gözlerimin içine bakıyor ve daha önce hissettiğim utanç tekrar aklıma geliyor. Beni asla sanmıyorum ama en çok bilmem gereken şey bu değil.

"Bu daha çok bir ceza mı o zaman?" Kelimeleri zorlayarak çıkarıyorum, soru ağzımdan kaba bir taleple çıkıyor. Tanrıçanın dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. Bunun bana ne yaptığını biliyor olmalı. Belki de buraya bildikleriyle benimle alay etmek için geldi ve şimdi bunun işe yaradığını görmekten memnun. "Acıma acı katmak için mi? Ona sahip olmak ve onun için biliyor musun?"

Evet demesini bekliyorum. Bunun kaçamayacağım zalim bir ceza olması için en mantıklısı bu olurdu.

Uzanıp koluma dokunuyor. Dokunuşunun ne kadar yumuşak olduğuna şaşırdım.

"Yapacak," diye basitçe cevap veriyor ve ben uzun bir nefes alıyorum. Eğer bu acıma duygusundan ya da bir yalandan kaynaklanıyorsa, şu anda bunu kabullenmeyi kendime yediremiyorum. "O gidecek."

Ona yaptıklarını seviyorum," diye devam ediyor kadın, sesi neredeyse hüzünlü. Ama sonra gözleri tekrar sertleşiyor ve bana onaylamayan bir ifadeyle bakıyor. "Belki de çok geç olmadan böyle şeyler için harekete geçebilirsin."

Başka bir tanrı tarafından yinelenen yapmam önerilen şeyin bilgisiyle, olması gerekenden nefret ederek ve yine de umutlu bir şekilde uyuşmuş bir halde duruyorum.

Bana dönüp bakmadı bile. Sadece bir sonraki köşeye doğru yürüdü ve bir aynanın içinde kayboldu.

IV Y

onu izlediğini hissedebiliyorum.

Marketin floresan ışıkları titriyor gibi görünüyor, ama bunun kablolardan kaynaklanmadığını biliyorum. Ne zaman bir şey hissetsem bu oluyor.

Onu. Okuduğum metinlerde, ışıklar yanıp söndüğünde, diğer taraftan mesaj getiren biri olduğu yazıyor. Seninle konuşmak isteyen biri.

Tüylerim diken diken oluyor, kollarımdan ve sırtımdan aşağı inerek tüm bedenimin ürpermesine neden oluyor. İçimde bir yerlerde, sezgilerimin yattığı yerde, bana iyi olmadığımı söylüyor. İçimden bir ses hayatımın sonsuza dek değişeceğini haykırıyor. Korkunç bir şey.

Kalın kalın yutkunuyorum, kalbim sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi çarpıyor. Etrafa bakıyorum ama burada kimse yok. Sadece dar bir koridorun yanında başka bir dar koridor ve sağda bir yerde bir kasiyer ve bir kasa olduğunu biliyorum. Ama şu anda hiçbir yerde bulunmuyor.

düşünceyle başımı kaldırıp bakıyorum ve önce kasada olması gereken adam olduğunu düşünüyorum. Vücudum dondu.

Yüzü taştan oyulmuş gibi kazınmış. Mükemmel yontulmuş çene, keskin delici gözler. Uzun boylu, omuzları geniş, pek çok yönden güzel.

Ama içgüdüsel olarak biliyorum. Hava onun etrafında eğiliyor. Güçlü. Ölümcül.

Dikkatli adımlarla, rol yapıyorum. İliklerime kadar bilmiyormuş gibi yapıyorum. Ellerimin titrediğini görmemesi için dua ediyorum. Elimden sarkan küçük tel sepetimle başka bir koridora geçiyorum ve o da beni takip ediyor. Nefes alışım bile dikkatli.

Gitti mi diye omzumun üzerinden baktığımda, gözlerini raflardaki ürünlere dikeyyor. Sanki beni izlemiyor gibi. Yanlış bir şey yapmadı. Çılgılık atsam, insanlar paranoyak olduğumu düşünür.

Ama kafamı çevirdiğim anda beni izlemeye devam edeceğini biliyorum. "Yeter artık," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, kendimi çok daha az cesur hissederek görüldüğümünden daha iyi. Ne tür olduğuna bakmadan raftan bir paket poşet çay alıyorum ve ödeme yapmak için kasaya doğru ilerliyorum. Zili olabildiğince hızlı çalışıyorum ve bir kadın çıkıyor. Daha önce burada olan adam değil.

Kartımı tezgâhın arkasındaki kadına verirken ellerim titriyor. Tezgâhın arkasındaki kadın fark etse de bir şey söylemiyor. Kadın ürünü tarayıp küçük kahverengi bir kâğıt torbaya atarken ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor.

Fişimi bana uzatırken bir plan yapıyorum. Mağazadan çıkacağım ve odama dönüp kapıyı arkamdan kilitleyene kadar olabildiğince hızlı yürüyeceğim.

Bunu yaptıktan sonra aklıma gelen herkesi arayacağım ve neler olduğunu anlatacağım. Deli olduğumu düşünseler de umurumda değil. biri bana yardım edecek.

Bu gri şehirde delirmiş olsam bile.

Satın aldıklarımın bulunduğu kâğıt torbayı dirseğimin kıvrımına sıkıştırıyorum ve kapıya yöneliyorum.

Dükkanındaki adam peşimden geldi.

Gözlerini ensemde hissedebiliyorum, sıcaktan yanıyor. Bunu yapamaz. Beni takip edemez, bana bakamaz ve şehrin her yerinde beni takip etmeye hakkı varmış gibi davranamaz.

Tam arkamı dönüp ona bunu söylemek üzereydim ki hissettim. Ensemde ve diğer her yerimde bir ürperti. Bu bir uyarı. Kaçmam için.

Dişlerimi sıkıp yürümeye başladım. Hızlı, ama çok hızlı değil. koşuyormuşum gibi çarpıyor. Keşke koşabilseydim, ama koşarsam biliyorum. Beni kolayca yakalayacaktır ve bu boş, dar arnavut kaldırımlı sokakta kimse yok.

Ama ileride dükkânlara girip çıkan, telefonlarıyla konuşan ve bulutların bugün grinin farklı bir tonu olup olmadığını görmek için gökyüzüne bakan insanlar var. Kalbim hızla atarken, neredeyse hepsi bulanıklaşıyor.

Kaldırımdaki insan sayısına göre çok hızlı yürüyorum ama umurumda değil. Kolum

başka bir kadınınkine sürtünüyor ve ben neredeyse rahatlayarak ağlıyorum. Çok yakınlar.

Bu da bana burada bir şey yapamayacağı anlamına geliyor. Etrafta bu kadar insan varken olmaz.

Kalabalığın içinde ilerlemeye devam ediyorum, cesaretim her adımda artıyor.

Ama o benim arkamda. Her baktığımda tam arkamda.

Soğuk çöküyor. Neredeyse ensemden nefesini hissedebiliyorum.

Etrafımda dönüyorum, yardım için bağırıyordum, ona benden durmasını söylemeye hazırım, ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor.

Garip adam gitti. kimse yok. kimse. Kalabalık kaldırımlar ve sokaklar tamamen boş.

Nereye gittiler? Hepsi oradaydı.

Ben çılgın atamadan arkamdan bir el gelip boğazımı .

Elinden kaçmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Ben sadece Elini tekrar boğazıma dolamadan önce birkaç adım atabiliyorum ve diğer eli omzumda. Dünya griye dönüyor, tüm tonları bulanıklaşıyor.

Beni bir duvara sıkıştırıyor. Soğuk tuğlalar kabaca sırtıma bastırıyor. Dükkândan aldığım çantam kaldırıma düşüyor. Buruşuk bir sesle yere düştüğünü duyuyorum ama hiçbir şey duymuyor ya da görmüyorum. Tek yapabildiğim hissetmek. Üzerime , vücudu boş sokağın görüşünü engelliyor ve gözlerindeki karanlık beni dehşete düşürüyor.

Eli tekrar çeneme geliyor ve başka tarafa bakamıyorum. Bakışlarına yakalandım.

"Bana geleceksin," diyor. Sesi derin ve neredeyse baştan çıkarıcı. Hayal ettiğimden çok farklıydı.

"Hayır," diye nefes alıyorum, nefes çok zor ve ayakta durmak daha da zor olsa da. Bana ne oldu? "Ne yaptın sen?" diye mırıldanırken gözyaşlarım diken diken oluyor. bitti mi?"

Nefesi boynumu ısıtıyor ve Edinburgh'da aylardır beni takip eden ürpertiden daha derinden ürpermeme neden .

Göz kapaklarım gibi bedenim de ağırlaşıyor. Sorgulamaya, suçlamaya çalışıyorum ama her şey zayıf kalıyor.

"Burada olmaman gerekiyordu." Sözler tenimi ısıttıktan sonra dudaklarını aynı noktaya bastırıyor. Öpücük yumuşak ama neredeyse tanıdık. Başımı tuğlalara yaslıyorum, hisler bedenimi aydınlatıyor.

Dudaklarımdan çıkan bir sonraki nefes neredeyse bir inilti. Kafa karışıklığı içimi dolduruyor ama tenimdeki karıncalanmayı ve bacaklarımın arasındaki sıcaklığı bastıramıyor. Korkudan donup kalmam gerekirken, bedenim daha fazlasını etmek için bu iblisin dokunuşuna doğru eğilmek istiyor. Kendime şok oldum. En kötü korkularım gerçekleşirken bedenimin böyle tepki vermesine şaşıyorum.

Bu bir kabus olmalı. Bunların hiçbiri gerçek değil. Gerçekmiş gibi hissettirmiyor.

"Beni yalnız bırakın." Güç bela başardım, kelimelerim bulamaç gibi çıkıyordu.

Gözleri hafifçe açılıyor ama sonra tekrar kısılıyor, karanlık bakışları benimkilere saplanıyor.

"Benimle geleceksin," diye tekrarlıyor, yavaşça ve net bir şekilde, her kelimenin altını çizerek. Kalbim daha da hızlı çarpıyor. "Burası senin için çok tehlikeli."

"Hayır." Dişlerimi sıkıyorum, gözlerim daha fazla yanmasına rağmen gözyaşlarımın akmasına izin vermiyorum.

Gözlerimin içine bakıyor, sonra diğer eliyle bileğimi tutuyor. Bileğimi ışığa doğru kaldırıyor, yara izi net bir şekilde görünene ve ikimiz de onu görmezden gelemeyene kadar farklı açılarda çeviriyor.

"Peki bu nedir?" soruyor iblis, sanki kazanmaya niyetli olduğu bir tartışmanın içindeymişiz gibi.

Bileğimi kavrayışından çekip çıkarıyorum ve göğsüme kendimi ondan uzaklaştırıyorum.

"Hayır." Birkaç adım geri çekildim. "Bu seni ilgilendirmez ve ben-" "Sen zaten bana aitsin."

Hayır demek için ağzımı açtım ve sırtım duvara çarptı.

Duvar orada olmamalıydı. Dudaklarımdan bir başka bir şey çıkmıyor ve sonra karanlığa düşüyorum.

CARLISLE

Nightshade onu uyuttu. Zehrinin kurbanı olması çok acı vericiydi ve bu alemde yanında ben olmadan ne söylediğini ne de ne yaptığını düşünmek istemiyorum.

Onu yakınımnda tutmak acıma merhem oluyor.

Acaba uykusunda gördüğü dehşetler kabuslar görüyorum. Krem rengi ipek geceliği vücudunu alçakgönüllülükle örtecekti, ama ben kanepesinden aldığım bir battaniyeyi bir bebeğe örter gibi vücudunun etrafına örttüm. Hem girmemiz gereken yeraltı dünyasının derinliklerinde onu sıcak tutmak hem de onu gizlemek ve olanları meraklı gözlerden olabildiğince uzak tutmak için.

Her birimizden bir bobin ve tek bir saç teli istendi. Daha önce pek çok kez yaptığım gibi onları isteyerek verdim. Geçmiş yaşamlar ve her seferinde Hermes'le buluşmasını ve onu Styx nehrine getirmesini bekledim. Onun yumuşak kıvrımlarını sıkıca tutarken anılar zihnimden geçiyor ve kayıkçı Charon bizi ölümler diyarından nehrin kıyısına götürüyor.

Yeraltı dünyasının, tüm cehennemlerin ve cennetlerin ışıkları.

Solumda Hades'in muhafızları ve önümde Asphodel Tarlaları , üç yargıcın hemen önünde bulunan muhafızlara doğru ilerliyorum ve size unutturan alanı atlıyorum.

Bu cezanın bir parçasıydı. Bunu birçok kez yaptım. Ama hiç o kollarımdayken yapmamıştım.

Yoluma devam ederken kalbim çarpıyor, botlarım yumuşak zemine batıyor, yargılayan gözlerin üzerimde olduğunun farkındayım. Bu beni kadar ürpertiyor.

Binlerce yaşam boyunca Ivy'yi kollarımda tuttum ve ilk kez Onu benden tekrar alacaklarmış gibi hissediyorum. Kapkara gözler, muhafızın başını örten pelerinin gölgesinden bakıyor. Yüzünü hiç görmedim. Ama Lord Hades'in adamlarını bekleyen muhafızı tanıyorum.

Dehşet çılgınlıkları uzaktan belli belirsiz duyuluyor. Burası Ruhların pazar yeri. Ölümlülerin sınındığı, ahlaklarının ağırlığının muhtemelen sonsuza kadar yargılanacağı yer.

Sıkışan boğazımı temizleyerek başlıyorum, "Ben ölümler ordusundanım ve-" "Geçebilirsiniz," diyor nefesinin altından, zar zor bir bakış atarak.

Omuzlarım umutsuzca hareket etme ihtiyacıyla yükseliyor. Fikrini değiştirmeden önce itaat etmek için

"Lord Hades'e teşekkürlerimi sunarım," diyorum ve başımı eğip onu kollarıma alarak odama doğru koşuyorum. Başı bir o yana bir bu yana sallanıyor ve yakında uyanacağını biliyorum.

* * *

Taş kapının demir anahtarla kilitlenmesi sert ve gürültülü. "Güm" sesi odamda yankılanıyor ve onu uyandıran da bu oluyor.

Onu karanlık duvarları ve kalın sütunları olan yüksek tavanlı bir odaya yatırdığımda nefesi kesiliyor, her şey alanı ve dengeyi korumak ve içeri giren herkese huşu hissi vermek için ustalıkla hazırlanmış. Gerçekler kafasında canlanırken Ivy hem dehşete düşmüş hem de korkmuş görünüyor.

Kollarımdaki huzurlu ifadesinin güzelliği kayboluyor ve açılan gözleriyle birlikte bilmemenin acısı geliyor.

Ivy etrafına bakınıp etrafı . Onun yeni evi. Yeni evimiz.

Vücudu, tuzağa düştüğünü fark eden bir av gibi kaskatı kesilmiş. Güzel bakışları mobilyalara takılıyor, her bir parça karanlık ve sağlam ama yine de davetkâr. Yan masalar ve kilimler bir saraya yakışacak antikaların karışımı, kıvrımlı ahşaptaki zenginlik ve asla matlaşmayan cilalı parlaklık. Yeraltı dünyasının en yetenekli elleri tarafından boyanmış sanat eserleri duvarlarda asılı. Her parçayı onu seçtim. Her parçada onun küçük anıları vardı. Hades'in cehennem versiyonunu yaşamak kaderimde vardı. Bunun bir cehennem olduğunu söylemişti.

Hediye. Adil ve hakkaniyetli bir uzlaşma. Ve çok uzun zamandır bana huzur veren tek şeyden yoksun yaşadım.

Bana ona sahip olmam için bu şansı sunduğunda, anlaşmasını reddedebileceğim hiçbir gerçeklik yoktu.

Gözleri parçaların üzerinde geziniyor. oyalanmak istediğini söyleyebilirim ama yapmıyor. Ivy sadece zarafete bakıyor. Şu anda bile çılgınca bir çıkış yolu arıyor.

Sadece bir kapı var. Ve bileğimin bir hareketiyle, bu diyarın büyüü anahtarı alıp götürüyor.

Titreyen uzuvlarıyla çıkış için çabalarken ona sadece bakabiliyorum.

Dolgun dudakları. Dişi gözleri. İfadesindeki korku ama aynı zamanda yüzeye o kadar yakın ki görmezden gelemediğim bir arzu.

Bunun bir ceza mı yoksa sınav mı olduğu umurumda değil. Ivy'nin yakınlığı beni çok tüketti.

Yavaşça ona doğru ilerliyorum ve o donup kalıyor, bakışları bana odaklanıyor. Gözleri genişliyor. Şimdilik benim avım olduğunu ve ona sahip olacağımı anlıyor.

Onun için sabırsızlanıyorum. Ivy'nin bilebileceğinden daha sabırsızım. Ellerimin altında kıvrımlarını istiyorum. Sıcaklığı bana baskı yapıyor. Onu arzuluyorum ve hatırlamasını istiyorum. Ağzını yakalayabilmek için yüzünü kendime doğru eğmek istiyorum. Onun meydan okumasını bile arzuluyorum. Ondaki kıvılcım bana tekrar sahip olacağımız her şeyi hatırlatıyor.

Ivy bir adım daha geri gider ve sırtı pencere pervazına çarpar. Dönmeden tutunuyor, elleri kenarı buluyor ve kaçacak başka bir yer olmadığını keşfedince küçük bir ses çıkarıyor.

Kalbimin etrafındaki demir baskı daha da sıkılaştı. Gözlerindeki korkuyla ona bakarken hissettiğim lanet acı dayanılmaz. Neredeyse öyle. Bana onu sonsuza dek kaybedeceğimi söyledikleri zamanki kadar değil

Sonra arkasındaki büyük pencereleri görmek için başını çevirip bakmak zorunda kalır. Ivy kulenin içinden buranın bir kale gibi olduğunu biliyor olmalı. Onu kopardığım eski şehirden farklı değil. Yeraltı dünyasının tamamı böyle değil. Dışarıdaki manzara da bunu doğruluyor olmalı.

"Başka bir yer yok," diyorum ona sempatik bir tonla, belki hâlâ bulamadığı bir kaçış yolu olduğunu düşünüyordur diye.

"Burada sunduğum manzaradan keyif alabilirsiniz." O bilmiyor, ama bir Ömür boyu önce -birkaç tane- Edinburgh'da yaşadık. O yüzden bana bu evi hediye ettiler. Bir lütuf ve bir lanet.

"Beni geri götür," diye talep ediyor.

"Bunu yapmanın hiçbir yolu yok," diyorum ona dürüstçe. "Tanrılar izin verene kadar olmaz. Sonsuza dek burada kalacağız."

Ivy başını çeviriyor, gözleri parlıyor. "Bu-"

"Bu gerçek değil," diyor neredeyse kendi kendine. "Bunların hiçbirisi gerçek değil." "Madem gerçek değil, o zaman bırak da seninle eğleneyim," diye teklif ediyorum. Onu öpmek için can atıyorum.

Benimle savaşmayı ve benden korkmayı bırakması için çaresizim.

Duraklıyor, tam sakinleşirken göğsü inip kalkıyor. Gözleri vücudumda geziniyor ve sonra bakışlarına geri dönüyor. *Lütfen. Hatırlamana yardım etmeme izin ver.*

"Eğlenmek mi?" Sanki ne önerdiğimi bilmiyormuş gibi davranıyor.

"Dokun sana," diyorum, bir adım öne çıkarak. "Seni öpüyorum," diye ekliyorum. Ayaklarım

Yine de onu çok hızlı bir şekilde çok fazla zorlamak istemediğim için sabit durdum. "Eğer gerçek değilse, hiçbir zararı olmaz."

Ivy sadece pervaza yaslanıyor, kalbinin atışını duyabileceğim ve boynunda çırpan nabzını görebileceğim kadar hızlı atıyor. Derin nefes alıyorum, kokusunu olabildiğince ciğerlerime çekiyorum. Haftalardır o yağmurlu şehirde onu takip ediyorum, fırtınalar sürekli onu alıp götürmeye çalışıyor ve bu yakınlığı hafife almayacağım.

"Söz veriyorum sen de keyif alacaksın." Hoşuna gidecek. Onun için daha azını yapmazdım. Şimdi bana inanmak zorunda değil, ama ona göstereceğim.

"Seni tanıyor muyum?" diye soruyor sonunda mırıltıyla. "Evet," diye cevap veriyorum, umudum o mendeneyi kırıyor.

"Benden ne istiyorsun?" diye sorar. "Seni sevmek."

"Bu gerçek değil," diye tekrar fısıldıyor. Gülümsediğinde boğazındaki kaslar geriliyor ve bakışlarım oraya çekiliyor, onu kulağının kabuğunun hemen arkasından öpme arzumu yoğunlaştırıyor. *Bunu yaptığımda çok hoşuna gidiyor.*

Yerde ona doğru ilerleyerek aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Ivy pencere kenarında kaskatı kesiliyor ama gerçekten gidecek başka bir yeri yok.

sadece cama kadar eğiliyor ve onu bile yapmıyor. Bunu biliyordum. Bir parçasının beni hatırladığını biliyordum. Bir yanı benim onunkini arzuladığım gibi onun da benim dokunuşumu arzuladığını. Hızlı nefes alışları bana bunu ne kadar istediğini ve kendine nasıl korktuğunu söylediğini anlatıyor.

Korkabilir, eğer böyle hissediyorsa, ama uzun süre korkmayacaktır. Artık yanımda olduğu için korkudan çok daha fazlasını hissedecek.

Çok daha fazlası.

Dudaklarımı yavaşça ve kasten eğerek boynuna indiriyorum ve son saniyede Ivy çenesini kaldırarak hassas tenine daha fazla erişmemi sağlıyor.

Dudaklarım boynuna değdiğinde nefesi kesiliyor, kalbi derisinin hemen altında sertçe atıyor ve sırtı bana doğru yükseldiğinde sıcağına doğru inliyorum.

Kalbim hiç bilmediğim kadar sıcak kan ve arzuyla çarpıyor.

Benim Ivy'm.

"Ivy," diye mırıldanıyorum bağlılıkla.

Boğazının arkasından muhtaç bir ses çıkarıyor ve daha da yaklaşıyor. Tenimin her santimi onun dokunuşunu hatırlıyor. Tüm bedenim ona sarılma, onu sevme, kokusuyla sarmalanma ihtiyacı hissediyor.

Ne kadar çelişkili olduğunu ve aynı zamanda ne kadar rahatlamış olması gerektiğini hissedebiliyorum. Bu, beni bir yabancı olarak gören bir kadının dokunuşu değil.

"Bana teslim ol," diye fısıldıyorum, sanki bir talepmiş gibi, ama bunun yerine bir yalvarış.

Ivy kollarını boynuma doluyor ve kendini daha da yakınımaya çekiyor, nefesi yanağıma ısıtıyor. Bu lanet olası bir cennet. *O* benim cennetim.

Tatlı ağzını yakalayana kadar dudaklarımı boynundan yukarı sürüklüyorum. Ve sonra onu yalayarak derinden tadıyorum. Vücudu ellerimin altında sıcak ve yumuşak; avuçlarımı kıvrımlarında gezdirirken kolları boynuma dolanıyor. Vücudunun her parçasını hatırlıyorum.

Öpüşürken hiç de protestoya benzemeyen yumuşak çıkarıyor.

Başparmağımı göğsünün altında gezdirip meme uçlarından birini okşamamdan hoşlandığını biliyorum. Kıyafetlerimin altında ne kadar sert olduğumu hissedebilmesi için onu belinden çekmemden hoşlanıyor. Ellerimi kıyafetlerinin altına sokup teker teker çıkarmamdan hoşlanıyor, sanki onu açıyormuşum gibi. Sanki değerli bir hediyeymiş gibi, ki öyle, bana eziyet etmek için kullanılıyor olsa bile, anlayamadığım bir nedenle kendisine eziyet ediliyor olsa bile.

Geceliğini yukarı kaldırarak kıvrımlarını yeraltı dünyasının ışığına maruz bırakıyorum ve köprücük kemiğini öpmek için başımı eğiyorum.

Ivy başını arkaya atıyor ve gözlerinin kapanmasına izin veriyor, ona verdiğimi görmekten korksa da bu hissin tadını çıkardığı belli.

Bana henüz bakamaması önemli değil. Umurumda değil. Hissetmeye odaklanırsa, hatırlayacaktır. Her dokunuş ona yardım edecek.

Unutmayın. Aklımı bu hedefte tutmalıyım - her dokunuş bildiğim sarmaşığı yüzeye daha da yaklaştıracak.

Olmasa bile, duramayacak kadar kendimi ona kaptırmış durumdayım. Aletimdeki ağrı vücudumun her yerine yayılıyor. Kollarım esniyor. Boynunun hizasını, sonra diğer meme ucunu yalıyorum, dudaklarından yumuşak bir inilti çıkarıyorum, sonra dizlerimin üzerine çöküp kalçalarını ayırıyorum.

Ben onu kendime doğru açıp yüzümü, kendi kalbimi özler gibi özlediğim yumuşak, ıslak kıvrımlara doğru iterken Ivy pervazda tehlikeli bir şekilde dengede duruyor.

Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirdiğimde tatlı ve alçak sesle haykırıyor, hassas sinirlere her dokunuşumda nefesi kesiliyor. Çıkardığı yumuşak ahlar daha fazlası için yalvarıyor, ancak Ivy kelimeleri söylemesine izin vermiyor. Ya adımını bilmiyor ya da söylemesine izin vermiyor.

Ona . Adımını bildiğini, beni tanıdığını hatırlamasını sağlayacağım. Beni istediğini zaten biliyor. Buna *ihtiyacı olduğunu* zaten biliyor.

Ivy sırtını tekrar dikleştiriyor, kalçalarını yüzüme daha sıkı bastırıyor.

Başka bir şansım olmayacakmış gibi onu içime çekiyorum.

Ivy atıyor, dilimin üzerine geliyor. Bu ona yaşatacağım birçok ilki. Sonsuz orgazmlar, eğer isterse, ve onun tadı beni bunaltıyor.

uzanması gerekiyor, bu yüzden onu pervazdan kaldırıyorum ve bizi daha önce baktığı geniş, krem rengi, kadife şezlonga götürürken ağzını tekrar yakalıyorum. Onu şezlonga yatırdığımda Ivy iç çekiyor, sanki teslim oluyormuş gibi bir ses çıkarıyor.

Kıyafetlerimi çıkarmak için zorlukla zaman ayırabiliyorum. Daha fazla yerim ortaya çıkana kadar onları dikkatsizce itiyorum.

İşte o zaman Ivy bana uzanıyor. Bunu ilk kez kasıtlı olarak yapıyor, parmak uçlarını göğsümün ön kısmına doğru sürüklerken gözleri sıcak. Sadece bu dokunuşla bile sikim seğiriyor. Kirpikleri şehvetle titriyor. Ve parmak uçlarını göğsümün önünden aşağıya doğru sürüklüyor. Buna bayılıyorum. Cennet gibi hissettiriyor.

"Lütfen," diyor nefesinin altından, sanki daha yüksek sesle söylemeye dayanamıyormuş gibi. "Lütfen."

Ona ne kadar acil ihtiyacım olduğunu anlatmak için verebileceğim bir cevap yok, bu yüzden kendimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum ve aletimin başıyla açıklığını dürtüyorum. Başını boynumun kıvrımına gömüyor ve beni öpüyor. Bacakları kalçalarımın etrafını sararken Ivy'm beni hassas yerimden öpüyor. Benim cennetim. Benim Ivy'm. Benim cennetim.

Ivy ben içeri iterken nefes nefese kalıyor, sonra tekrar nefes nefese kalıyor, ben onu tamamen doldururken sesi sessiz bir iniltiye dönüşüyor.

Gözlerimi kapatıyorum, bu hissin tadını çıkarıyorum. Buna çok ihtiyacım vardı. Onu hissetmeye kendi akıl sağlığımdan daha çok ihtiyacım vardı.

İlk başta nazik davranıyorum ama tek bir "daha" inlemesiyle onu daha acımasızca becermeme izin veriyorum. İçine giriyorum ve o anın sıcaklığında bizi kaplayan zevk ve şehveti seviyorum. Hatırladığım her şey ve daha fazlası, çünkü ayrılmıştık.

İnlemeleri tamamen aynı. Sesi aynı şekilde kesilip yükseliyor. Onu kaybetmedim.

İçine girip onu acımasızca, tam da sevdiği şekilde becerirken sikimin üzerine boşalıyor. Ivy bana yapıyor, başını geriye atıyor, ıslak ağzını tenimde gezdiriyor, dişlerini tenime geçirebildiği her yeri ısıyor.

Onu her yerimde hissedebiliyorum, o tatlı, sıkı yuva hissini. "Ivy," diye hırlıyorum boynuna , kendimi durduramıyorum, kendimi tutamıyorum. Benim için anlamı olan tek kelime bu. "Benim cennetim."

IV Y

■ Bana ne oldu bilmiyorum. Saten arşafllı ve gür yastıklı yatakta tek başıma uzanırken, nerede olduğumu merak ederek duvardaki her bir tuğlaya bakıyorum. Hiç böyle bir yer görmemiştim. Hayatım boyunca görmedim,

herhangi bir metinde... fanteziler hariç.

Ne oldu? Neredeyim ben? Ve neden uyanamıyorum?

Asla böyle davranmamalıyđım. Ona asla istediğim gibi dokunmamalıyđım. Ona, benim için beni sokaktan alan adamdan başka bir şey olabilecekmiş gibi bakmamalıyđım.

Burada hiç acı yok ve neredeyse hiç korku yok ve ben anlamıyorum.

Edinburgh'da beni takip eden adam. şehirde güvende olmadığımı söyleyip beni kaçırın ve buraya getiren, sadece beni aynı odada tutup asla ayrılmama izin vermeyen adam... Onu öptüm. Ve bunu sevdim. İçimde bir şeyler anlayamadığım ya da gerekelendiremediğim bir şekilde kıpırdandı.

Sorular zihnimde yarışıyor ve bir yandan da hangi ilacı aldığımı merak ederek etrafımdaki lükse bakıyorum.

arşafllar şimdiye kadar hissettiklerimin en yumuşağı. Yastıklar kuş tüyü ile doldurulmuş, sert ama aynı zamanda peluş. Beni belime kadar örten çarşaf ve battanierler bile ipeksi bir his veriyor, kendi yatağımdaki battanierlerden çok daha güzel. Eğery şimdi odama geri dönseydim, muhtemelen Bu arşaflların ne kadar kaba olduğunu.

Ama onlar benim arşafllarım olacaktı ve benim yatağıım olacaktı, bu yabancınn gerçek gibi hissettirmeyen tuhaf yerindeki değıl.

Yüzümü pencereye dönüyorum ve iç çekiyorum.

Gerçek olamaz, değil mi? Bütün bu yer ve dışarıdaki dünya gerçek . Yine de göğsüme dokunuyorum ve kalp atışlarımı hissediyorum. Derimi çimdikliyorum ve keskin bir acı hissediyorum ama yine de uyanmıyorum.

Çünkü dışarıdaki dünya bir masaldan fırlamış gibi görünüyor. Bir kızın kendi hayatından alınıp büyülü bir diyara ya da en azından daha önce hiç görmediği bir diyara getirildiği peri prensesi türünden bir hikâye. Geçmişten kalan bir şey gibi, ama ziyaret ettiğim herhangi bir şehrin geçmişi değil. Farklı ve ben onu tanıyamıyorum. İçinde bulunduğumuz kalenin kulesi yüksek olmalı çünkü göz alabildiğine uzanan ışıklar ve şehirler görüyorum. Parlak beyaz kapılar ve oniks ve ametist sütunlar. Altın yollar ve bozulmamış Pirit. Her şey gerçek dışı. Uzakta bir yeri sis ve ateş dumanı kaplıyor ve hayal meyal yeraltı efsanelerini hatırlıyorum.

Elimi serin yastığın altına kaydırıyorum ve gözlerimin dışarıdaki dünyayı bulanıklaştırmasına izin veriyorum. Bakmanın bir anlamı yok. Dışarı çıkamam. Bu odanın kapısı kilitli. Üç kez denedim ama hiç açılmadı.

Sadece o geldiğinde açılıyor demeliyim. Sanki aklımı okumuş gibi, çünkü ben onu düşünürken kapı neredeyse sessizce açılıyor. İçeri adım attığında çıkan sesi duyuyorum çünkü burada başka ses yok.

Daha önce de olduğu gibi tüylerim diken diken oluyor ama yine de farklı. Neredeyse ön sevişme gibi. Bana ne yaptı?

"Cennetim," diye mırıldanıyor ve sonra adımı açıkça söylüyor. "Ivy?" Kendimi toparlıyorum, üzerimi örtmek için çarşafı yanıma çekiyorum ve gözleriyle buluşuyorum.

Elinde bir şeyle görüş alanımda belirdi. Bir kolye.

Bana baktığında kendimi hala çıplak hissediyorum, gözleri yüzümden vücudumun kıvrımlarına kayıyor ve ben de kalbim çarpmıyormuş gibi yaparak ona bakıyorum.

Bir elinde kolye varken diğer elini bana uzattı.

Bir an direniyorum, yanaklarıma bir kızarıklık yükseliyor. "Ben terbiyeli değilim."

Tek kelime etmeden bir dolabı açıyor ve neredeyse çenem düşüyor, içi güzel elbiselerle dolu. Sade ve yere kadar uzanan, neredeyse gecelik gibi ama fazlasıyla lüks. Birini seçiyor ve yine tek kelime etmeden giymeme yardım ediyor. Üzerime oturuyor, belimi sarıyor ve çok güzel sarkıyor. Koyu bordo rengi solgun tenime çok yakışıyor.

"Şimdi mi?" diye soruyor ve elini tekrar uzatıyor.

Onu aldım ve yataktan kalkmama yardım etmesine izin verdim. Kavganın anlamı yok.

"Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermiyor. Beni odanın karşı duvarına yaslanmış büyük, süslü bir aynaya götürüyor. Ayna o kadar uzun ki, içinde kendini tamamen görebiliyor.

Onun yanında küçük görünüyorum. Bu canavar adamın. O çok güzel. Özellikle gözleri. Birinin gözlerinde ruhunu görebileceğinizi söylerler ve yemin ederim ben de onun gözlerinde görebiliyorum. Ve ona baktığımda, gözlerim yaşıyor.

Nedenini biliyorum.

Bu his çok ağırlaşmadan bakışlarımı kaçırıyorum.

Beni karşısına oturtuyor ve kolyeyi boynuma takarak ortasındaki mücevherin boğazımdaki çukura yerleşmesine izin veriyor. Parmakları kopçanın üzerinde dikkatle çalışırken gözleri aynada beni tarıyor, sanki elbisemin altını görebiliyormuş gibi elbisemin üzerinde geziniyor.

"Bu hep üzerinde kalacak," diyor, sesi alçak ve buyurgan. "Böylece bilecekler."

"*Kim* bilir?" Keşke sesinin üzerimde hiçbir etkisi olmasaydı.

"Ve," diye devam ediyor, sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "her zaman nerede olduğunu bileceğim."

"Beni takip mi edecek?" Bu fıkirden nefret ederek ve kendimi daha çok bir tutsak gibi hissederek soruyorum.

"Burası büyük bir yer ve endişelenmek istemiyorum."

"Dışarı çıkmama izin var mı?" Ben soruyorum, o sırıtıyor, bir kahkaha atıyor.

"Biraz , değil mi?" diye soruyor, saçlarımı omzumdan çekip boynumun kıvrımından tenimi öpmeden önce nefesinin altında.

Bilinçli iradem dışında, içimden bir inilti geçiyor ve gözlerim kapanıyor.

Açtığımda gözleri aynada benimkilerle buluşuyor: "Bunu taktığın sürece güvende olacaksın ve kaybolursan eve dönmene yardım edebilecekler."

Ortadaki mücevhere dokunuyor, parmağının ucuyla daireler çiziyor. Onun dokunuşunu düşündükçe meme uçlarım sertleşiyor.

"*Kim onlar?*" Aynada gözleriyle buluşarak soruyorum.

Elini kolyeden çekip belime götürüyor. Sahiplenici bir şekilde. Ve benim onu kadar sevmem hiç mantıklı değil.

"Şu an için bu seni ilgilendirmez." Arkamda doğruldu, vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımda durdu. "Şimdi İstediginizi aldınız, yapabilirsiniz..."

Elim kolyeye gidiyor. "Bunu bana *sen* verdin. Ben hiçbir şey almadım."

Sanki eğlenceli bir şey söylemişim gibi aynada bana sırıtıyor ama yüzündeki sevinç uzun sürmüyor. Yüzü kararıyor ve burnunun ucunu boynumda gezdirmek için eğiliyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Onu *çok* istiyorum ve bu ateşte yanmak gibi bir şey. Bu dokunuşlar pek bir şey sayılmaz ama elbisemin altı yanıyor.

Ben de daha fazla sıcaklık ve daha fazla çelişkili duygu soluyorum.

İstememeliydim

Bu adamı hiç. Kendimi sadece bunların hiçbirinin gerçek olmadığına ikna ederek haklı çıkarabilirim. Kesinlikle daha önce yaşadığım bir gerçeklik değil.

Dudakları çeneme değiyor ve sertçe inliyor. "Sana tekrar ihtiyacım var."

Ağzımdan çıkan ses neredeyse bir inilti. Demek istediğim

Hayır, ama gerçek şu ki bana dokunmasını istiyorum. Beni almasını istiyorum. Bu yüzden kendimi ona daha çok bastırıyorum ve elbisemi kalçalarımın kadar kaldırıyorum,

kumaşı parmaklarımın arasına alıyorum. Onunla birlikte zevk alma fikrine teslim oluyorum. Burayı daha çok görme düşüncesine. Ve onun daha fazlasını.

Elleri üzerinde geziniyor, ben de bir elimle elbisemi önümde tutarak aynanın üzerinde dengede durmaya çalışıyorum.

İri ellerinin tenimin üzerinde gezinmesini, bana narin ve yeri doldurulamazmışım gibi dokunmasını izlemek başka hiçbir şeye benzemiyor. Elleri hafifçe kalça kemiklerimin üzerinden geçip uyluklarıma iniyor. Bana dokunduğu anda bacaklarımı onun için açıyorum.

Utanç verici ama parmaklarını tekrar klitorisimde istiyorum. Benimle nasıl oynayacağını biliyordu. O daireler çizip bacaklarımın arasında ısı toplarken bir inilti daha kaçıyor benden.

" bu," diyor kulağıma. "Güzel değil misin? Muhteşem. Sana sonsuza kadar bakabilirim."

İçimde canlandırdığı hisler görmezden gelinemeyecek kadar sarhoş edici. Daha fazlasına sahip olmalıyım. Bağımlılık yapıyor.

Klitorisime yapılan en ufak bir baskı beni ona karşı eritiyor. Kalçalarımı daha geniş açmamı ve inlememi sağlıyor. Başımı omzuna yaslıyorum, temasa ihtiyaç duyuyorum.

Kahretsin, bu adamın benim üzerimde ne etkisi var?

Kalçamı kavırıyor ve çıplak tenime kadar geriye doğru eğilmem için beni cesaretlendiriyor. Aletini örten kumaş en çıplak tenimle buluşuyor. hassas kısımları nefesimi kesiyor. Kıyafetlerinin altında sertleşmiş.

Beni istiyor. Sanki benim için çaresizmiş gibi davranıyor. Daha önce başka birine hiç bu kadar çekildiğimi hissetmemiştim. Bu kadar arzulanmamıştım.

Onu aynı şekilde arzuluyorum.

Benimle iyi kullanılmış bir oyuncak gibi oynuyor, meme uçlarımı okşuyor, ben bir inilti çıkarana kadar onları koparıyor. Sonra kulak mememi öpüyor.

"Burada sihir var," diyor, sesi boğuk ve sert, sanki saatlerce beni düşünmüş gibi. "Sana hiç bilmediğin bir zevk verebilirim."

Gözlerimi kapalı tutuyorum, onu zar zor duyuyorum. Sihir. Burası sihirli. Ve o bir zevk sihirbazı.

Başparmağının ucunu tekrar meme ucuma götürüyor ve dolup sertleşene kadar okşuyor. Duygu için o kadar çaresizim ki, klitorisimi okşarken kalçalarımı yuvarlayarak ona karşı eğiliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve ona teslim oluyorum. Neden bu kadar iyi olmak zorunda? Neden her yerimi ele geçirmek zorunda? Başımı döndürüyor. Neredeyse nerede olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi unutturuyor.

"Gitmeme izin verecek misin?" Nefes nefese kaldım.

Kıpırdamadan duruyor, parmakları klitorisimin üzerinde geziniyor. Gözlerimi açtığımda aynada benimkilere bakıyor, gözleri karanlık.

"Zaten biliyorsun." Ses tonu beklediğim kadar talepkâr değil, her şeyden çok sempatik. Cevap veremedi beni öpüyor ve bu sanki unutmak gibi. Artık buraya ait olmadıklarını hissettiren düşünceleri susturmak gibi.

Parmaklarını tekrar hareket ettiriyor, içime zevk gönderiyor ve sikini bacaklarımın arasına sokuyor. İçime santim santim batarken klitorisimle oynamaya devam ediyor. Ona daha fazla yer açmak için bacaklarımı açıyorum, ancak içimden bir ses buna gerek olmadığını söylüyor. Beni istediği gibi hareket ettirecek.

Elbisemi bırakıyorum, böylece kendimi aynaya yaslayabiliyorum. Vücudum kalçalarıyla birlikte sallanıyor, ileri geri hareket ediyor, o içeri girip dibe vuruyor ve tekrar okşuyor. Kalçalarım titriyor. Yansımamız günahkâr bir çöküş gözlerimi her açmaya cesaret ettiğimde bana bakıyor.

"İstemiyorum," diye cevap vermeyi başarıyorum. Vücudum sadece ona konsantre olmak isterken kelimeleri çıkarmak çok zor.

"Önceki hayatında benimdin." Bakışlarım yansımada onunkilerle buluşuyor ve kalbim küt küt atıyor.

Hâlâ içimde gömülü, aynanın arkasındaki kutuya uzanıyor. Eski, ahşap ve oyma.

Önce emin olamayıp geri çekiliyorum ama boynumu öpüyor. "Bu senin için," mırıldanıyor. Bir eliyle vücudumu okşarken, diğer eliyle kutuyu açıyor ve dudakları boynumda iz bırakan öpücükler bırakıyor.

İçinde küçük demir bir tabak, biri siyah diğeri beyaz iki uzun iğ mum birbirine dolanmış ve yasemin otu gibi görünen ve karanfil gibi kokan bir şeyle yıkanıyor. Birkaç küçük kristal, gül kuvarsı ve kutu uzun süre kurumuş gül yapraklarıyla dolu.

"Önceki hayatında benimdin," diye tekrarlıyor, "ve hatırlamanı istiyorum."

Gözleri aynada benimkilerde kalıyor. Yüz ifadesindeki hiçbir şey yalan söylediğini . Bunun doğru olduğuna inanıyor.

Kendine bakıyor, sonra gözlerinde tanıdık olması gereken bir kıvılcım beliriyor. Daha önce nerede gördüğümü bilmeliyim ama hafızamı yokladığımda hiçbir şey bulamıyorum.

"Bunu hatırlamıyorum," diyorum. "Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Neden hatırlamak istiyorum ki?

"Benimle birlikte yak," diye mırıldandı ve iki eliyle ayağa kalktı mumları tabağa koyuyor, eşyaları etraflarına yerleştiriyor ve bir kibrit çakıyor. Alevle siyah mumu tutuşturuyor ve sonra kibriti bana uzatıyor.

Sırtım göğsüne dönük ve aleti hala içimdeyken kibriti alıyorum ve hiç düşünmeden yapıyorum. Beyaz mumu ve o beni yutmadan önce kibriti zar zor söndürebiliyorum.

"Hatırlamana yardım edeceğim." Derinlemesine iterken sesi kırılıyor ve benden de bir nefes alıyor. Beni bir vahşi gibi beceriyor, sert ve çiğ. Haykırıyorum ve ellerim aynanın üzerine düşüyor. Alevler yalıyor ve yakıyor. aynanın sağında.

Kolu göğüslerimin arasına giriyor ve beni sikerken ona destek oluyor. Zevki derinliklerinden çekip çıkarıyor. Aynada birbirimize kilitlenmişiz, biz bir araya gelirken nefesim camı buğulandırmaya başlıyor. Zevk içimin derinliklerinden ateşleniyor.

O durmuyor ve ben daha fazla dayanamıyorum. Gözlerimin ucuyla mumları zar zor görebiliyorum, alev alev yanıyorlar ve tabaktaki taşları ve yaprakları kaplayan bir balmumu havuzundan başka bir şey olmuyorlar. İş o kadar çabuk bitiyor ki geri dönüşü yok.

Dudaklarını omzuma bırakıyor ve kısık bir homurtuyla son salgısını da boşaltıyor, kollarını bana sımsıkı doluyor.

gibi yavaşça çekip çıkarıyor, sonra elbisemin yere düşmesine izin .
Kendini toparlaması, kıyafetlerini düzeltmesi ve üstünü başını düzeltmesi
sadece birkaç saniye sürüyor. Tüm bu süre boyunca nefes nefese ve perişan
bir haldeydim, zar zor dik oturabiliyordum.

CARLISLE

■ ona adımı söylemek istemiyorum. Yıllarca onun hatırlamasını hayal ettim. Büyü işe yaramazsa... Korkmaya başlıyorum ve sonra geri alıyorum. Şüphe büyüünün katilidir.

Odaya girdiğimde saat geç olmuştu ve zar zor nefes alabiliyordum. Pencerenin dışında her yer karanlık ve aplikler uyuyan kimseyi rahatsız etmeyecek bir seviyeye kadar kısılmış.

Ivy uyuyor. Kapıdan içeri adımımı attığımda anlıyorum, sadece ışıklar yüzünden değil.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve dikkatli adımlarla odayı geçiyorum.

Yatakta tek başına, yorganın altında kıvrılmış, küçük ve narin. Kendini görebilseydi, bu kadar savunmasız görünmemeyi dileyeceğini biliyorum, Battaniyeyi omuzlarına kadar çekiyor. Yine de öyle ve hep öyleydi.

Aynadaki gözlerinde gördüm - benden ne kadar çok şey almak istediğini, benden ne kadar çok şey istediğini, yüzümde anılarına dair herhangi bir ipucu arayıp hiçbir şey bulamadığını.

Vücudunun benimkine bu kadar yoğun tepki vermesi ihanet gibi hissettiriyor olmalı. Ona olan arzum inkar edilemez. O benim evim ve cennetim ve tek dileğim adımı hatırlaması. Onu ne kadar sevdiğimi ve onun da beni ne kadar sevdiğini hatırlaması.

Her tarafımda küçük orgazmlar ve yüksek zirveler yaşadığını hissettim. Sanırım ona daha fazla zevk verseydim sonsuza kadar devam ederlerdi. Vücudu kalktı

Tenine her dokunduğumda benimkine doğru. Ivy bana doğru eğildi, uzanarak daha fazla temas kurmaya çalıştı.

Sadece tek bir anın anıları bile kalbimdeki en derin umutsuzluk çukurlarını doldurmaya yetiyor. Onu benden kopardıklarında boş ve soğuk kalan yerleri.

Hangi ipliklerin kesildiği umurunda değil, yeni daha güçlü olabilir. Olacaklar. Bunu biliyorum.

Ve onu asla inkar edemem. Ona sadece sahip olduğum kadar gerçeği gösterebilirim.

Odanın köşesindeki şömine çatırıyor ve şömine ateşinin alevler hiç bitmeyen ateşi yalıyor. Sanki düşüncelerimin bir teyidi gibi.

Umarım bir parçası bunu hissediyordur. Bir parçası daha önce nasıl olduğunu hatırlıyor olmalı, çünkü o benim ruhuma işledi. Nasıl olur da onun bir parçası olmam?

Dikkatlice ve şiltenin küçük bir gıcirtısıyla yatağın kenarına oturup nefes alışını izliyorum. Yüzü yumuşak ve uykuda rahatlamış. Son Onu bu şekilde gördüğüm zaman savaştan önceydi, kendimi öldürmeden ve öldürülmeden önce.

Bu yüzyıllar önceydi. Tüm o yıllar zihnimde ağırlık yapıyor, her biri bin yıl süren bir sonsuzluk gibi sürünerek geçiyor. Ondan ayrı geçirdiğim her saat, ağırlığından çatlayacağımı düşünene kadar uzadı.

Yanlış taraf için savaştım ve sonuçlarına katlandım. Ama ben ellerinde tutmak istedikleri bir savaşçıydım, kullanmak istedikleri bir silahtım. Titanlar ile birlikte ateş çukurlarında yanmadığım için minnettarım ama onsuz da cehennemim aynıydı.

Ama şimdi o burada ve o yüzyıllar bir an gibi geliyor.

Ona dokunmayı, onun gerçek olduğunu kendime kanıtlamayı o kadar istiyorum ki avuçlarım ağrıyor, ama elimi yatakta onunkine yaklaştırmakla yetiniyorum.

Artık yeraltı dünyasında ve benim yatağımda olduğuna göre, başka bir sorun var.

Hekate bu akşam azalan ayın son ışık ölümler ordusu için geliyor. Onun ordularıyla savaşmalı ve onlara liderlik etmeliyim.

Bu gece korku göğsüme ağır bir yük gibi çöküyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Ivy'den ayrılmayı düşünmekten ağzım kurudu. Ivy ile ayrıldığımızdan beri bu kadar yoğun hissetmediğim türden bir korku, ama şimdi sanki beni hiç terk etmemiş gibi.

Onu benden tekrar alacaklarından korkuyorum. Bakışlarım kolyesine takıldı. Güvende olacağına dair bana güvence verdi. Hem Hades hem de Afrodite. Ama yine de.

Tanrıların bildiği bir duygu varsa o da ölümlüleri sınamaktan duydukları hazdır.

Uzaktan sesler geliyor, kulenin kalın duvarlarından ve içeriği dışarıdan korumak için yapılmış camlardan duyulamayacak kadar sessiz. o sesler. Yine de uzaktan havlama seslerini duyuyorum. Pencereden dışarı bir bakış attığımda yolu aydınlatan meşaleleri görebiliyorum. Ordu toplanıyor.

Yavaşça nefes vererek ve güç toplayarak dikkatimi tekrar Ivy'ye veriyorum, huzur içinde ve bu gece ölümlüler âleminde verilecek hükümden endişe duymadan dinleniyorum.

Onun sıcaklığına daha yakın olmak için birkaç dakika daha yatakta kalmama izin verdim.

Gözlerimi kapatıp Ivy'nin nefes alışını dinliyorum. Ne hakkında rüya görüyor? Rüyasında beni mi görüyor?

Onun yanına uzanmak ve bu rüyalarda ona katılmak için her şeyimi verirdim.

Ama bunu yapamam. Bu gece olmaz.

Hazırlıkların arasında ilerlerken göğsümdeki korku büyüyor. Buna karşı dişlerimi sıkıyorum. İçimden küçük bir ses onunla kalmam için yalvarıyor.

Onunla kalmalıyım. Onu buraya ben getirdim ve tekrar çekip gitmek bizi yüzyıllar boyunca ayrı tutabilir.

Şöminenin önünde durup ızgaradaki alevleri izliyorum, duygularım zaten içimde savaşıyor. Onu uyandırmalı mıyım? Onu uyandırmalı mıyım? Elimi omzuna koyup sesini duyabilmek için kendine getirebilir miyim? Böylece ona bu gece geri dönmeyeceğimi söyleyebilirim, yeni ay gökyüzünü karartana kadar değil.

Ateş daha parlak yandıkça midem sıkışıyor. Sanki alevler ızgaradan fırlamış ve içime yerleşmiş gibi. Bu saf bir korku hissi ve kalbim belirsizlikle çarpıyor.

Onu burada nasıl bırakabilirim?

Asıl önemli soru şu: Nasıl kalabilirim?

Görevimi tamamlamalıyım. Bu benim cezam olduğu kadar amacım da.

Ona bir kez daha bakıyorum. Tüm işkence dolu düşüncelerim

Onu.

Son bir nefes alıyorum. Nefesimi veremedi bir el omzuma iniyor.

Gözlerimi açıyorum ve Hades'in orada durduğunu görüyorum - uzun boylu, siyah saçlı, şiddetle önsezili. Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. Onu defalarca görmüş ve olabildiğince iyi tanımış olmama rağmen, onun huzurunda olmak bana hep böyle hissettiriyor. Sanırım onun huzurunda her zaman dehşet hissedeceğim. Çünkü son hükmü yalnızca o verir. Sonsuza dek cennet ya da cehennemde olmanız sadece onun tasarımıdır. İnsanın ruhu üzerinde bu tür bir güç, ürkütücü olmaktan çok daha

Kuruyan ağzıma karşı yutkunuyorum ve konuşmadan başımı sallayarak selam veriyorum.

Söyleyecek bir şey bulamadığımı anlamış olacak ki başıyla onaylıyor ve elini yanına indiriyor.

Sonunda başımı eğmeyi başarıyorum, "Lordum," diye selamlıyorum onu. "İçeri girdiğinizi duymadım." Onu çevreleyen gücün soğuk gölgesi tüm varlığımı sarıyor. Varlığı bile korku uyandırıyor. Hades, yeraltı dünyasının efendisi ve ölümlerin kralı. İstedikini yapar ve bu tüm ruhlar için böyle olacaktır.

Yine de şu anda, bana tepeden bakma şekliyle sakinleştiğimi hissediyorum. Ona hizmet ettiğim yüzyıllar boyunca, sertlik ve acımasızlık gerektirse bile onun adil ve hakkaniyetli olduğunu biliyorum. Kararları hızlı ve ağırdır. Varlığını hissettiğimde kalbim hızla çarpıyor. Korku beni oyalayamadan, o konuşuyor.

"Bu gece burada kalacaksın," diyor sert bir sesle, sesi derin ve çakıllı. Yeraltı dünyasının kralının yatağının dibinde durduğundan habersiz, sessizce uyuyan Ivy'ye bakıyor. "Burada bir işin var ve bana iyi hizmet ettin."

Şok ve minnettarlık beni sarsıyor. İnançsızlıkla ona gözlerim açılıyor.

"Lordum?" Kalbim daha hızlı, daha sert atıyor. Umut etmeye cesaret ama yüzyıllardır umutla yaşıyorum. Ivy'yi tekrar kucağıma alıp sevebileceğim en küçük bir şansla.

"Sana iş için de ihtiyacım olacak... kısa süre içinde," diyor ve benden isteyebileceği her şeyi hevesle kabul ediyorum.

"Hecate-" diye başlıyorum. Burada öylece kalamam. Bu hiçbir zaman bir seçim olmadı. "Ona söyledim," diyor Hades.

Göğsümdeki ateş her zamankinden daha parlak yanıyor. Bir hiç düşünmediğim kadar parlak yanıyor. Tatlı bir rahatlama.

Eğer izin verirsem, kalmak beni dizlerimin üstüne çöktürebilir.

"I..." Hades'e teşekkür edilmesi gerektiği gibi etmemi sağlayacak hiçbir kelime yok. Bunun için değil. Bana hayatımı geri verdi. "Teşekkür lordum."

"Ruh eşinle kal," diyor kesin bir ifadeyle. Bu reddetmeye niyetli bir emir. Onu bir daha asla terk etmeyeceğim. "O hatırlamayabilir," diyor, "ama ben hatırlıyorum ve bir hediye ile geldim. Sana bir kez daha ihtiyacım olduğunda bunu hatırla."

"Hades, lordum..." Ne diyeceğimi bilemez bir halde kutuyu kabul ediyorum ama Hades önce onu bırakmıyor. Ağır demir kutu aramızda dururken, karanlık gözleri benimkileri delercesine şöyle diyor: "Kendi gücünden şüphe ediyorsun ama benimkilerden şüphe etmeye cesaret edemiyorsun. Onu sana geri veriyorum ve karşılığında sen de bana yardım edeceksin."

Sözsüzce başımı sallıyorum ve o da karşılığında başını sallıyor ve beni sessizce ve demir kutunun içindekilerle birlikte terk ediyor.

IV Y

■ yatağın ucundaki bir basınçla aniden uyanıyorum. Vücudum ilk başta gergin, ürkek ve hareketsiz. Ama sonra hatırladım.

Bu o. Oda bulanık görüşümün önünde odaklanırken garip bir şekilde bir zamanlar olan şeyi arzulamıyor gibiyim. Sıcak ve rahat ve burada onu bulmam için bana yalvaran bir şey var. Onu hissedebiliyorum. Tam olarak çıkaramadığım bir fısıltı gibi.

Gözlerimi kırptıştırıyorum, gözlerim kamaşıyor ve gözlerimi ovuşturarak doğruluyorum.

Uykuya dalmayalı uzun zaman oldu. Kendimi dinlenmiş hissediyorum ve aynı zamanda gecenin bir yarısı olması gerektiğini düşünüyorum, eğer bu yerde gecenin bir yarısı gibi bir şey varsa. Saat kaç olursa olsun, geç oldu ve her yer karanlık pencerenin dışında.

Bana elini uzattı.

Ona alışıyor muyum? Kayıtsız mı kalıyorum? Yoksa bu yerde gerçekten sihir mi var? Çünkü onun gözlerine baktığımda içimde huzursuzluk hisseden bir şeyler var.

Sonsuza kadar bir yerde sıkışıp kalabilecekken yapılacak en doğru şey nedir?

Her geçen dakika ona biraz daha inanıyorum.

Sonsuza dek diyorsa, sonsuza dek burada olacağım.

İtiraf etmek istemiyorum ama bunun nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Sonsuza kadar. Bu bir ömürden daha fazla.

Sözleri uykumda beni kovaladı, bana birbirimizi daha önce ömürler boyu sevdiğimizi söyledi.

Tereddütle elimi onunkine koyuyorum. Parmaklarımız sanki birbirimizi tutmak için yaratılmışız gibi birbirine kayıyor ve kalbim onun rahatlığından daha fazlasını isteyerek yeniden çarpıyor.

"Ne oldu?" diye sordum. "Bir sorun mu var?" "Gel de ne yaptığımı gör."

Önce ne gördüğümünden emin olamıyorum, sonra gözlerim düşük ışığa ve içerideki daha parlak ışıklara alışıyor.

Altın bir tepsi üzerinde ince, sivri ve hoş kırmızı mumlar var. Bu dekoratif bir şey değil. Mumlar daha önce, birinin büyük özen gösterdiği bir ritüelin parçası olarak yakılmış. Tepsiyle ilgili bir şey bana bunun önemli olduğunu söylüyor.

Gül yaprakları mumları çevreliyor. Bu kez taze toplanmışlar ve kokuları odaya yayılıyor. Sağ taraftaki bir deniz kabuğu su ve kristallerle dolu, yüzeyin altında parlıyor: pembe, siyah ve berrak. Arkasında odadaki düşük ışığı yansıtan bir ayna ve koyu kırmızı şarapla dolu cam bir sürahi var. Mum alevleri aynada dans ediyor ve o küçük ses *bunu tanıman gerektiğini* söylüyor.

Sonsuza dek bildiğim ama yine de anlamadığım bir şey gibi geliyor. Tek tanıdığım elinin benimkini nasıl sıkıttığı.

"Otur," diyor ve yutkunarak kendimi yere bırakmama yardım ediyor. Beklemediğim kadar sıcak, neredeyse yatak kadar sıcak ve oturmak için rahat. Bunu o mu yapıyor, yoksa sert taş benim için kendini daha mı iyi hale getiriyor? Belki de düşündüğüm kadar dinlenmedim.

Tepsiye bu mesafeden bakarken nefesim daha hızlı geliyor. Altın, mum ışığında parıldıyor ve eğer elimi uzatıp damlacıkları aşağı akan sıcak balmumuna dokunabilseydim o mumların nasıl hissettireceğini biliyorum.

Ben içmiyorum. Ellerimi kucağımda birleştiriyorum, o yanımdayken bağdaş kurup oturuyorum ve fincanı tepsideen kaldırıp bana uzatmasını izliyorum.

"İç," diyor, mum ışığı gözlerinde titrerken, "ve hatırlayacaksın."

"Neyi hatırlayacağım?" Ona sormaya cesaret ediyorum ve sonra gözlerinin içine bakıyorum. Odanın köşesindeki ateşin ışığı karanlık gözlerinde dans ediyor.

"Aşkımız tanrıların bir hediyesiydi. Elimizden alabilecekleri bir hediye," dedi ve kadehi kaldırdı, "ve geri verebilecekleri bir hediye."

Ona güveniyorum. Belki de bir aptalım. Ama hayatımda hiç şarabın bana sunduğu zamanki kadar çok istememiştim. Kendime tekrar söylüyorum, nasıl olsa hepsi bir rüya. Ve eğer bunların hiçbirisi gerçek değilse, sonuçların hiçbir etkisi yoksa, neden kalbimin arzularına boyun eğmeyeyim.

Bardağı alıyorum. Beklediğimden daha ağır ve iki elimle tutmam gerekiyor.

Şarap derin, zengin bir renkte ve kokusunu içime çekiyorum. Kuru ve hafif çiçekli kokuyor ve bir kez daha heyecan kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor.

Bardağın üzerine eğildi ve beni öptü. Dudaklarının sıcaklığı beni sakinleştiriyor. Omuzlarımdaki ve sırtımdaki gerginlik gidiyor. O yatıştırıcı bir merhem. Üzerimdeki gücü esrarengiz.

Öpüşmeyi usulca kesiyor, sonra çenemi avucunun içine alıyor ve başımı aynaya doğru çeviriyor. Saçlarım dağınık bir hale ve gözlerim yorgun, ama birlikte, ikimiz, güzellik var.

"Alevlere dikkat et," diyor ve bir anda tek şey oluyor. O alevler aynada bükülüyor, camda sonsuz kopyaları olana kadar çoğalıyor.

Gözlerimin teker teker üzerlerinde dolaşmasına izin vererek izliyorum.

Arkamdan manevra yapıyor ve boynumdaki o noktayı öpmek için başını eğiyor. Vücudumda en sevdiği yer orası olmalı, beni hep oradan öpüyor. Omurgamdan aşağı daha fazla ürperti iniyor. Zevk, arzu ve derin bir özlemin ürpertileri.

Yavaşça, şarabı dökmemek için kadehi dudaklarıma götürüyorum, gözlerimi alevlerden ayırmıyorum ve şarap dudaklarımla buluşana kadar kadehi yukarı kaldırıyorum.

Şarabın dolgun tadı dilimde patlıyor.

Bir yudum daha alıyorum ve dudakları tekrar omzumla buluşuyor, orada kalıyor, tenime sıcaklığını bastırıyor. Eli belimde, beni dik tutuyor. Geriye düşmeyeceğimi biliyorum. O bana sarılmışken hiçbir yere düşmeyeceğim.

Şarapla ilgili bir şey beni çağırıyor. Tadını daha önce tatmışım. I *biliyorum*. Biraz daha tadına bakarsam, nerede , kiminle olduğumu ve-

Gözlerimi kapatıp başımı omzuna yaslamak istiyorum ama yapmıyorum. Aynadaki alevin yalımı izlemem için bana yalvarıyor, ama gözlerimi kırıştıtırıp ona odaklanmaya çalışsam bile bulanıklaşıyor. Ayna mı bulanıklaşıyor yoksa Dünya bulanıklaşıyor mu? Yoksa sadece benim gözlerim mi?

Boynumun yan tarafına kondurulan bir öpücük daha vücuduma sıcaklık yayıyor. Isı, sahiplenme ve başka bir şey.

Umut mu?

Ayna bulanıklaşmaya devam ediyor, ancak alev güçlü kalıyor, daha parlak yanıyor, sanki dikkatimi çekmeye çalışıyormuş gibi.

Bir inilti çıkarıyorum ve sonra sanki çok kendimin tekrar inlediğini duyuyorum.

Tüylerim diken diken oluyor. Dünya sarsılıyor ve bulanıklaşıyor.

Onun yakın, üstümde olduğunu görüyorum. Beni arkamdan alıyor, oturuyor. Vücudunun uzunluğu benimkinin altında sıcak. Bedenim onunkine karşı sabit bir ritimle çalışıyor.

Bir fotoğraf kadar canlı. Beni öptüğü tüm zamanlar. Bir tarlada, rüzgâr saçlarımı okşarken, bir kulübenin taş basamaklarında, ağlarken, genç ve naifken ve yatakta yatarken saçlarımı saçlarımı- yüzümden tararken. Hepsi gözümün önünde titreşiyor ve gözyaşlarım sel oluyor.

Anılar kafamın içinde yanıp sönüyor. Ellerini vücudumun her hissedebiliyorum, bana nasıl dokunduğunu hissedebiliyorum - sadece bir kez değil, yüzlerce ya da binlerce kez.

Beni sevdiğine dair mırıltılar. Ben de karşılık veriyorum. Gözyaşları dökülüyor ve o onları fırçalıyor.

Bu gerçek olamaz, diyorum kendime. Ama her şey sanki tekrar tekrar yaşanmış gibi geliyor.

Anılar kısa anlarda geliyor, beni alıyor, dolduruyor, geriyor, zevkimi artırıyor ve zirveden yuvarlanana kadar beni daha yükseğe, daha yükseğe, daha yükseğe itiyor.

Başka bir gün, başka bir gece, başka bir çarşaf ve battaniyeye dolanarak beni tekrar doldururken aldığım zevkin beni neredeyse kör ettiğini hatırlıyorum. Güneşten ve aydan, sabahtan akşama kadar yüzündeki ışığı görüyorum. Onu yatakta yanımda yatarken görüyorum, gevşemiş ve doymuş, ılık bir esinti üzerimizden geçerken vücudundaki ter yavaşça soğuyor.

"Seni sonsuza dek seveceğim, Ivy," diyor bana.

Ve onun adını mırıldanıyorum. Onu seveceğime söz veriyorum. İlk öpüşmelerimizi ve son öpüşmelerimizi görüyorum.

Çok fazla flaş var. boğulacakmışım gibi hissediyorum. Parmaklarımı içlerinde gezdirmek istiyorum. Birinde bir kalp atışından daha uzun süre kalmak istiyorum.

Ve sonra, aniden, artık şarap yok ve var olan tek şey bu odada arkamdaki o ve sadece üst dudağıma yerleşen gözyaşları. Kadeh boş ve ellerimde ağırlaşıyor.

Önümde eğiliyor ve mumları söndürüyor. Karanlık aniden bastırıyor ama nefes alacak gücüm yok.

Az önce gördüklerimden, hissettiklerimden ve bildiklerimden dolayı sarsılmış . Sessiz odada dururken, "Benimle gel," diye emrediyor.

Ayakta durabileceğimi sanmıyorum ama ayağa kalkmama yardım ediyor ve beni odanın diğer ucuna . Yatağa uzandığımda dizlerimin bağı çözülüyor, beni saran yumuşaklığı için minnettarım.

Battaniyeleri üzerime çekiyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Burada yerini bulacaksın," diyor. "Bulacaksın." "Senin adın ne?"

Hatırlamaya çalışıyorum. Sadece hatırladım. Pek çok şey hatırladım ama...

Gözlerim onu arıyor. Duyduğumu biliyorum. Duyduğumu biliyorum, ama ben...

"Hatırlayamıyorum," diyorum ona. Çünkü o görüntülerin hiçbiri kalmadı. O kadar gerçek hissettiriyorlardı ki, sanki hatırlanmaları gerekiyordu -o dokunuşlar, o sesler, onun hissi- benimle nasıl olduğunu hatırlamam gerekiyordu, ama artık yoklar, tıpkı mum alevi gibi.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru okşuyor. Hâlâ şarabın tadını alabiliyorum. "Hatırladın mı? En azından bir anlığına?"

"Çok fazla anı gördüm ama hepsi yok oldu," diyorum, anlayacağını bilerek. "Bir bulanıklık gibi." Gözlerimi kapatıyorum ve sadece bir kısmı bana geri geliyor. Zihnim koşturuyor ama aynı anda da yoruluyor.

"Geri gelecekler."

"İçimde bir şey var..." Göz kapaklarım ağırlaşırken söylüyorum. "İçimde bir şey hatırlıyor."

"Hatırlayacaksın," dedi bana. "İhtiyacın olan tüm zamana sahibiz."

"Bu beni korkutuyor," diyorum ona. Hatırladığım şey Edinburgh'daki hayatımdan ve önceki hayatımdan çok büyük. Okuduğum tüm tarihten çok daha büyük. Bu gerçek dışı. Hazırlanabileceğim hiçbir şeye benzemiyor.

"Burada korkacak bir şey yok" diye beni temin ediyor ve ben de ona inanıyorum.

Gözlerinin içine bakıyorum, sonra avucumu uzatıp sakallı çenesini avuçluyorum. Neredeyse *söyleyecektim, seni daha önce sevdiğimi biliyorum*, ama sevmiyorum. Ve sanki o biliyor gibi

Zaten beni tam oradan, yine o noktadan öpüyor ve sanki adını daha önce binlerce kez söylemişim gibi "Carlisle" diye inliyorum.

APHRODITE

Olympus

Hamamın dibinden yüksek tavana kadar uzanan aynalarıyla sunağımın önünde duruyorum. Kenarları yaldızlı ve suyun kenarı kirletilmiş

Gül kuvarsı, çiçek vazoları ve alevleri durgun suda yansıyan mumlar.

İpek bornozu çıkarıp buharla sarmalanmış sıcak banyoya girdiğimde, ateşin çıtırtısı dışında ortalık sessiz.

Mabedimin tüm girişi akuamarinden oyulmuştur. Bu Suyun pırıltılarını çok güzel yansıtır ve taş kendini tavana sarar. Taşlar, içlerinden geçen uhrevi maviler ve altınlarla ışıldıyor, suyun içinde parlıyor ve sanki sonsuza kadar devam ediyormuş gibi görünüyor.

Gözlerimi kapattığımda, sirenler beni çağırıyor. Verilecek çok fazla sevgi var ve benim hoşuma gitmeyecek kadar çok şey alınıyor.

Parmaklarımı suya daldırıyorum ve düşüncelerimi suya batırmadan önce yüzeydeki dalgaların durulmasına izin veriyorum, geçmişten günümüze uzanan yolu takip ediyorum.

şeyi bulana kadar geleceğe ve tekrar geriye. Görmem gereken şeyi.

Kimi görmem gerektiğini. En yüksek benlikleri için bana en çok kimin ihtiyacı var, diye fısıldıyorum önümdeki aynada yansıyan aleve bakarken.

Persephone, kız kardeşim, orada suyun içinde.

Şok oldum ve kafam karıştı.

Onun şeklini ve gücünü, bir şeylerin yanlış gittiğini fark ettiğim kadar kolay fark ediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve konsantre oluyorum. Şüphe ve gelecekte duyduğu korku onu rahatsız ediyor, biliyorum. Ama benim hissettiğim daha karanlık. Gelecek olan şey tüylerimi diken diken ediyor.

Daha önce hiçbir şeye benzemiyor.

Bir şeyler oldu. Bir şeyler değişti.

Sanki bir insan suyun altında, aşağıda gizlenen, bir insandan daha güçlü ve daha ölümcül bir yaratık hissedebilirmiş gibi. Persephone'nin düşünceleri bu şekilde karanlık ve ben daha fazla konsantre oldukça, daha net bir şekil almaya başlıyorlar. Biçim çoğunlukla bir his ve bu his-

Soğuk.

Ölümün soğuk kucağı. Ölümlülerin asla uyanamadıkları ve farkında olsalar da olmasalar da hayatları boyunca kaçtıkları soğuktur. ondan kaçıyorlar ya da kaçmıyorlar.

Gözlerimi kırptırıyorum ama ürperti hâlâ tenimde. "O bir tanrıça," diye fısıldıyorum. Bu tür şeyler olmamalı.

Tedirginlikle birlikte Ares'i düşünüyorum. Bu rahatsızlığı ve bilinmeyene karşı duyduğum korkuyu hafifletmesi için ona ihtiyacım var.

Sanki orada biri varmış gibi omzumun üzerinden bakıyorum ama hiçbir şey görmüyorum. Sevgilimi değil. Persephone'yi düşündüğümde sudaki karanlık devam ediyor.

Bir tanrı için hiç böyle şeyler hissetmemiştim.

Onu tanımlamaya çalışarak daha derine uzanıyorum. Bana Ares'i hatırlatıyor ama Ares değil.

Persephone'ye yakın başka bir varlık. Geçmişten gelen bir yankı ya da bir olasılık değildir. Şu anda, şu ona yakın olan biri.

Kız kardeşim alanıma girdiğinde düşüncelerim ve gücümle olan bağlantımı kaybediyorum. Athena içeri girerken çıplak ayakları kuvars zemine . Elbette hala orada ama eskisi kadar güçlü değil ve artık diğer varlığı o kadar net hissedemiyorum.

Kız kardeşim zemini geçerken, düşüncelerimi birkaç dakika daha Persephone ile tutmaya çalışıyorum.

Bu hiç kolay değil. Athena'nın sesi beni fiziksel formuma doğru çekiyor ve havzamdaki güçten uzaklaştırıyor. Athena gücümü kullanmamı engelleyemez ama dikkatimi dağıtan şeyler bunu daha da zorlaştırıyor.

Ne yaptığımı hissediyor tabii ki.

Sonunda, Athena beklemekten bıktı. Sabrıyla tanınan biri değildir.

Boğazını temizliyor, birkaç adım daha yaklaşıyor, uzun beyaz elbisesinin etekleri tehlikeli bir şekilde suyun kenarına yaklaşıyor. Kim olduğunu bilmiyorum

diğer . Ya da diğer varlığın kim olduğundan emin olamıyorum. Bir fikrim var ama duyularımın kanıtlarına inanmak istemiyorum.

Başka bir zaman, rahatsız edilmeyeceğimden emin olduğum bir zamanda tekrar denemem gerekecek.

Athena, "Düşündüğünüz şey tüm yasalara aykırı," der ve Persephone süzülerek uzaklaşıyor, varlığı benden gizleniyor, yine de yankılarını hissediyorum.

Parmaklarımı sudan çekiyorum ve damlacıkların üzerimden düşmesine izin veriyorum.

Parmak uçlarımı leğene geri koyarak Athena'nın sözlerini duyduğumu görmesini sağlıyorum. Ona göstermeyi umduğum aynı sabırla bu sözleri zihnimde evirip çeviriyorum. Düşünmeyi bitirdiğimde ellerimi önümde kavuşturuyorum.

"Kimden bahsediyorsun?" Sanki bilmiyormuşum gibi soruyorum.

"Ivy. Ve onun iblis eşi. Krallığın kanunlarına karışmak sana yakışmıyor."

"Zarar verme düşünceleri vardı," diyorum. "Ona yardım etmek için elimden geleni yaptım." Beni güzelliğim ve bencilliğimle tanıyorlar ama en çok üzerinde durmak istediğim şey düşüncelerim. "Hiç kimse böyle şeyler istememeli ve ikisi birlikte bunu düzeltiyor. Sevgilisi varken böyle bir şey olmadı."

Athena alay eder. "Bir kadının zarar verme düşünceleri var ve sen onu bir iblise mi hediye ediyorsun?"

Kız kardeşime dönüp gözlerinin içine bakıyorum. Şüphecilik var. Biz birbirimizin kararlarına şüpheyle yaklaşarak birçok ömür geçirdik. Her şeyi farklı görüyoruz ama ona baktığımda her şeyden önce kız kardeşim olduğunu görmeye çalışıyorum.

"Kendine zarar verme düşünceleri var. Buna izin veremeyeceğimi biliyorsun."

Athena gözlerini kısar ama yüzeyde bir pırıltı kalır. "Ne zamandan beri ölümlülerin hayatları senin için bu kadar değerli? Sparta senden böyle bir zarafet görmedi."

Bakışlarını birkaç uzun an daha tutuyorum, sonra tekrar leğene dönüyorum.

Parmaklarımı tekrar suya daldırıp bilincimin bir kez daha suyun içine gömülmesine izin verdiğimde su parmak uçlarıma soğuk geliyor. Kadının acısını hissetmemi sağlıyor.

Keskin ve amansız, o kadar derine inen bir keder ki, sanki kendisi de bu kederin içinde büyümüş gibi. Sanki her zaman boğazında bir yumru, göğsünde bir sızı ve o yokken her şeyi tüketen bir kıyamet duygusu varmış gibi. Sanki ruhu onun kayıp olduğunu biliyordu.

Zihnim bir kez daha sudaki bir yansımayla dolaşıyor. Persephone. Aralarında bir bağlantı var ama ben bunu bulamıyorum.

Ona acı veren şeyin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, çünkü zihninde saklı, ama önemli değil.

İşler olması gerektiği gibi dengelenmediğinde bunu fark eden tek kişi ben "Şimdi seni rahatsız eden ne?" Athena sorusuna endişesini de katarak soruyor.

"Persephone," diye kolayca cevap veriyorum.

"Onun değişken olduğunu biliyorsun," diye tekrar dener Athena. "Kader hiçbir şeyden emin ." Kız kardeşim Persephone'nin güçlerini kaybedeceği ve bir bahçe perisi olarak yalnız yaşayacağı kehanetine atıfta bulunuyor... ama burada aklımda kalan bu değil.

"Başka bir şey daha var." Alevlerin içinde görmeye çalışıyorum ama bir kez daha rahatsız oluyorum.

Athena iç çekerek ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor ve bana bunun ne kadar gereksiz olduğunu düşündüğünü gösteriyor.

Athena "Bir ölümlüye aşık olabilirdi," diyerek konuşmayı iblisle yaptığım anlaşmaya geri getirdi. Sözleri düşüncelerimi yarıp geçiyor, yüksek sesle konuşmasına kalmadan doğrudan zihnime yerleşiyor. Havada, leğendeki suyu rahatsız edecek hiçbir titreşim yok.

Athena kendinden emin görünüyor. Her zaman öyledir. Kardeşim için her zaman doğru ve yanlış, siyah ve beyazdır. "Bir ölümlüye aşık olmalıydı. Diyarlar arasındaki kapılar nasıl açıldı?"

Onunla her zaman kurallar vardır.

Diyarlar arasındaki kapılar açılmamalı. Ben sadece bir anlığına izin verdim. Bunu Athena'ya itiraf etmiyorum elbette.

Athena'nın söylediklerinin kendisine değil, özüne yanıt vermeyi seçiyorum.

"Sanki iblisler sevgiye layık değilmiş gibi davranıyorsun, kardeşim," diyorum zihnine, sesimin suya karışmasına da izin vermeden. "Hepsi değerlidir. Herkes sevimli. Sen bile."

Buna gerçekten inanıyorum. Kalbimde en çok yer kaplayan yol gösterici ışık budur. Herkes sevimlidir. Şu ya da bu ölümünün nasıl sevilleceği konusunda aynı fikirde olmayabilirim.

Tanrıça sevimli, ama buna sahip olmaları gerektiğini biliyorum.

Athena'nın sesi soğuk. "Yaptığım işte, kim olduğumda ve ne olacağımda sevgim var ve bu yeterli." Bir sevgili edinmemeyi kendi seçimi olarak görüyor.

"Ve seni bunun için seviyorum," diyorum ona ve yüzündeki sertlik yumuşuyor.

"Ve seni seviyorum," diye cevap veriyor, ses tonundaki içtenlikten utanarak. Ona yalan söylemedim ve o da bunu biliyor. "Ama soruma cevap vermedin.

Yeraltı dünyasına açılan kapılar nasıl açıldı?"

İblis savaşçısı için Hades'le anlaşma imzaladığımı itiraf etmektense, "Bunu Hekate'ye sorun," diye cevap veriyorum. Bu geçiciydi ve Athena'nın hissettiği değişimin herhangi bir enerjiyi gerektirdiğini düşünemiyorum. "O bilmeli ve ayrıca anlaşma yapıldı ve bitti."

"Anahtarların bekçisi ve kavşakların koruyucusu mu? Sanki Hekate tek bir aşk için böyle şeylere izin verirmiş gibi. O, tüm tanrılar arasında, kederin tesellisini bilir."

Athena'nın sözlerinin altında yatan mesaj, Hekate'ye kapılar hakkında soru sormaya niyeti olmadığı ve bunu yapmanın zaman kaybı olduğunu düşündüğüdür.

Güzel. Athena'nın geçmişteki meselelerle ilgilenmesine gerek yok.

Birkaç derin nefes alıyorum ve parmaklarımı sudan çekiyorum.

Tekrar kız kardeşimin yüzüne , düşüncelerimde ona duyduğum sevgiden başka bir şey yoktu. Kendime onun tüm çelişkilerinin bir amaca hizmet ettiğini hatırlatıyorum.

Oynamamız gereken roller var ve Athena sabrı öğrenecekse, bu kendi hızında, kendi zamanında olmak zorunda.

"Belki de yaşlı kocakarının kalbinde her şeye rağmen sevgi vardır," diye öneriyorum.

Daha garip şeyler de oldu.

Athena bana bakıyor, ben leğene geri dönene kadar ifadesi düz.

Suya batarken Hadesle yaptığım anlaşmayı düşünmeden edemiyorum ve sudaki karanlık geri geliyor.

Athena, "Mühürlü olmaları gerekirken diyar portalları açıldığından beri bir şeylerin ters gittiğini hissetmekten kendimi alamıyorum," diye uyarıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Diyarların açılmasını sağlayan anlaşma buydu. Eğer Athena Anlaşmanın detayları hakkında konuşurken gözleri büyür, sonra öfkeyle yanardı ve anlaşmazlığımız ne kadar sürerdi bilmiyorum.

Athena'ya söyleyemem ve düşünceyi aklıma gelir gelmez aklımdan çıkaramam. Bu fikrin birkaç dakika bile aklımda kalmasına izin vermeyeceğim ve bunu gerçek bir olasılık olarak değerlendirmeyeceğim.

"Yani bir iblisin başka diyarlara girebileceği düşüncesi... Olimpos'a bile... Bu seni endişelendirmiyor mu?" diye soruyor ve ben yutkunuyorum.

"Athena, lütfen, gereken başka meseleler yok mu?" Sorumla alay ve beni odada düşüncelerimle baş başa bıraktı.
ve onun uyarısı.

Hades buraya gelmek için aptal olmalı. Olimpos'ta kendini göstermeye cesaret edemez.

Bunun farkına varmak beni boğuyormuş gibi hissettiriyor. Az önce Persephone'yi gördüğümde onu hissettim. Bu o. Ne yaptım ben?

Ve , Ares'i aramak için sığınağımdan ayrılıyorum.

EPİLOG

Carlisle

T Sonsuz olduğunda zaman bulanıklaşır. En azından ona sahip olduğum için öyle.

Tekrar tekrar, bunun arka planda kaybolmasına izin verir ve saatler günlere, günler haftalara dönüştükçe, durur. Bensiz geçirdiği hayatı düşünüyor ve birlikte yaşadığımız hayatları hatırlıyor. Karanlık ve boşluk kayboluyor ve yavaş yavaş cennetimizi birlikte inşa ediyoruz.

Hiç bu kadar bütün hissetmemiştim. Hangi doldurduğunu anlamak için ona sahip olmamak gerekti. Yavaş yavaş, yeraltı dünyası beni olduğu gibi onu da büyüledi. Artık benim cehennemim değil, şimdi o yanımda.

"İşte buradasın," diyor bir sabah. Arkasını dönüp beni yanında yatarken gördükten ve *gülümsedikten* sonra dudaklarından duyduğum ilk şey bu. "Hâlâ buradasın."

"Her zaman."

Meraklı zihni burada huzur buldu. Anlatılacak çok fazla kitap ve hikaye var.

Ona merak uyandıracak her şeyi gösterdim. Ona altında yıldızlar olan nehri, kara bulutların içinde kaybolan sıradağları ve en koyu toprağa sahip geniş tarlaları gösterdim.

Ivy'nin şimdiye kadar gördükleri. Ayağa kalkıp gözlerini kapatıyor, etrafımızdaki boşluğu sessizce dinliyor ve sonunda tekrar açıyor.

Daha önce paylaştığımız pek çok şey gibi yeni anılar yaratıyoruz. Birbirimizin kulağına fısıldadığımız sözler. Geceleri yorganın altında verdiğimiz sözler.

Zaman geçti ve bağımız her zamankinden daha güçlü, ama yine de bir düşünce beni rahatsız ediyor.

"Burada benimle olmaktan memnun musun?"

Elbisesinin kumaşı etrafında su birikintileri oluştururken dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Elbette öyleyim." Dizlerinin üzerine oturuyor, iki elini çeneme koyuyor ve şezlongun diğer ucuna dönmeden önce beni öpüyor.

"Çok korkmuştum ve şimdi nedenini hatırlayamıyorum." Ivy kanepeye uzanıyor, ayak parmaklarını kalçama bastırabilmek için uzatıyor. Yumuşak kıvrımları beni baştan çıkarıyor ve ondan başka hiçbir şeye ihtiyaç duymama ya da istememe lüksü beni rahatlatıyor.

O sıcak, yumuşak ve güzel. Bu şekilde hatırlamak istediğim tek kadın. Ona tekrar sahip olmak için her şeyi yapabilecek kadar arzuladığım tek kadın. Onun tatlı ağzını bir kez daha tatmak için yaptığımdan çok daha kötü şeyler yapabilirdim. Her şeyi yapardım. Tanrılar benden bunu istedi.

Onu kadar çok öpüyorum. Günde yüz kere. İki yüz kez. Hiç fark etmez. Ne zaman dudaklarımı onunkilere değdirebilsem, öpüyorum. Onunla çok fazla an kaçırdım ve bir daha asla kaçırmayacağım.

"Seni seviyorum Carlisle," diye fısıldıyor ve yanaklarına güzel bir kızarıklık yayılıyor.

Benim cennetim.

* * *

BİR GÜN, çok , eli elimde, oniks ve kara çiçeklerle kaplı bir patikada yürürken bir çığlık havayı yırttı.

Tüyler ürpertici bir çığlık. Havada yankılanan bir çığlık. Her şey durur ve çığlık her duyulur. Vücudu benimkine yapışıyor, kalbi hızla çarpıyor. "O da neydi?" diye fısıldıyor.

Uzakta, var olan hayat durgun. Sanki her şey durmuş, aynı şeyi merak ediyormuş gibi.

Hades'in kulesinden gelen bir sesti. Duvarın ötesindeki cehennemden değil. Var olmaması gereken bir çığlık. Buraya ait olmayan bir tanrıça. Bu bir savaş eylemiydi ve katıldığının bilgisi beni varlığımın çekirdeğine kadar ürpertiyor. Onlar asla bilmeyecek ve ben unutacağım.

Ivy'nin de yapması gerektiği gibi.

"Hiçbir şey duymadın," diyorum nefesimin altında ve sonra onu geri çeviriyorum.

Ivy bana baktığında, ayakları hareket etmeyi reddediyor. "Birinin çığlık attığını duyduğumu sandım."

"Yapmadın." Eğilip alnından öpüyorum, sonra elini çekip patikada yürümeye devam ediyorum. Tereddüt ediyor ama beni takip ediyor. Eli hala benim elimde.

Yine de kalbim çılgınca atmayı bırakmıyor.

Bunu onun için yaptım, kendime söyledim. Ivy için her şeyi yaparım.

Şatomuza dönmeden önce durup kuleye gizlice bir göz atıyorum. O yönden başka çığlık gelmiyor ve kulede hiçbir şey yok. Pencereleer bunu anlatırdı. Obsidyen dağına kazınmış karanlık duvarlar sırları saklıyor ve Hades'in neden böyle bir şey yaptığını bilmiyorum ama bunun sonuçları olacağını biliyorum.

Ivy'nin elinin tersini dudaklarıma götürüyorum ve sanki bu son öpüşüm olacakmış gibi onu öpüyorum. Çünkü tanrılar arasındaki bir savaş hepimizin sonunu getirebilir.

Daha gelecek çok şey var.

[Hades'in Karanlıktaki His adlı öyküsüne buradan ulaşabilirsiniz](#)

ABOUT WILLOW WINTERS

Aşk romanlarımı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Ben sadece evde oturan bir anne ve hevesli bir okuyucudan yazara dönüştüm ve daha mutlu olamazdım. Umarım siz de kitaplarımı kadar seviyorsunuzdur!

[W. Winters'dan daha fazlası](#)

Bültenime kaydolun ve tüm romantik kitaplarımdan, indirimlerden, ön gösterimlerden ve **ÜCRETSİZ** bir Romandan [haberdar](#) olun,
Yanmış Sözler

Yeni yayınlarımı kaçırmamak için *metin uyarılarını* tercih ediyorsanız,
ABD'de ikamet edenlere mesaj gönderin: WILLOW yazıp 797979'a gönderin
Birleşik Krallık'ta ikamet edenler: WWINTERS yazıp 82228'e gönderin

W WINTERS İLE İLETİŞİME GEÇİN
[BOOKBUB](#) | [TWITTER](#) | [GOODREADS](#) | [TIKTOK](#)
[INSTAGRAM](#) | [FACEBOOK SAYFASI](#) | [WEB SİTESİ](#)

[Willow Winters Wildflowers](#)'a Facebook üzerinden göz atın.

ALSO BY WILLOW WINTERS

Sahiplenilmek Destanı

Kaderde yazılı aşk, şehvet dolu sırlar ve destansı bir savaşın dair sıcak ve cezbedici bir seri.

[Yaralı Öpücük alar](#)

[Nazik Yarİlkel](#)

[Şehvet Kırık](#)

[Kader](#)

[O'nun](#)

[Hükümdarlığı](#)

[Altında Tutsak](#)

[Arzu](#)

Küçük Kasaba Romantizmi

[Tekila Gülü Kitap 1 Sonbahar](#)

[Gecesi Viskisi Kitap 2](#)

Tadı tekila gibiydi ve ona verdiğim sahte isim Rose'du.

Dört yıl önce, bir adamı aşmak için başka bir adamın altına girmeye karar verdim. Tek bir gece ve daha fazlası değil.

Şimdi, yanımda üç yaşında bir çocukla, hâlâ hayalini kurduğum adam, kasabada sokağın karşısından bana bakıyor. Tanınma anını ya da bakışlarındaki sıcaklığı özlemiyorum.

Aramızdaki kimya bunca yıl sonra bile hâlâ yerinde.

Umarım sırlar ve pişmanlıklar ikinci şansımızı daha başlamadan yok etmez.

Tequila Rose Dünya Standalonları

[Biraz Kirli](#) .

[Bu Küçük Kasabada Öp Beni](#)

Çağdaş Romantik Bağımsızlar

Knocking Boots (Bir Roman)

Asla birlikte olmamaları gerekiyordu.
Charlie, bağılıktan uzak eğilimleri olan bir barmen.
Grace tam tersini arıyor. Bağlılık. Evlilik. Bir bebek.

Bana Söz Ver (Bir Roman)

Ona kalbini verdi. Her zaman birlikte olacaklarını düşündüğü zamanlarda.
Şimdi **Hunter** evde ve Violet'i geri istiyor.

Bana Kalmamı Söyle (Bir Novella)

Adam kadını yuttu, kadın da ona aynısını yaptı.
Ta ki her şey dağılana ve Sophie, **Madox**'tan olabildiğince uzağa kaçana kadar.
Ne de olsa, ikisi asla birlikte olmak için yaratılmamışlar mıydı?

İkinci Şans (Bir Novella)

O gece onları ayıran şeyin ne olduğunu kimse bilmiyor. Kimse asla bilemez.
Ama **Nathan** açık mavi gözlerini tekrar Harlow'a diktiği an, Harlow
mahvolur.
Hiç şansı yoktu.

Yanık Vaatler (Bir Novella)

Derek ona bir söz verdi. Ve sonra bozdu. İlk aşkta böyle olur.
Ama Emma, Derek'in tekrar hayatına ve kendisinin de onun yatağına
girmesini beklemiyordu.

You Are Mine Düet Serisi

[Sen Benim Sebebimsin \(Düet kitabım 1\)](#) [Sen Benim](#)

[Sen Benim Umudumsun \(Sen Benim Düet kitabım 2\)](#)

Mason ve Jules'un duygusal açıdan sürükleyici romantik gerilim düeti.

Bir bakışla Jules baştan çıktı; bir tadımla bağımlısı oldu.
Kimse mükemmel değildir ama Mason'ın kollarında olmak böyle
hissettiriyordu.

Ama geçmişindeki günahlar onları ayıracak mı?

Seni Sevdiğimi
Biliyorsun Sana
İhtiyacım Olduğunu
Biliyorsun

Kat, **Evan**'ın ona güvenmesi için yalvarmasına rağmen sevdiği tek adama
veda eder.

Hayal bile edemeyeceği sırlara sahip olan Kat, doğru olanla onlar için doğru
olan arasında kalır.

Beni İsteddiğini Söyle Bu
Sue'nun hikayesi.

Valetti Suç Ailesi Serisi:

Dışlerinizi geçirebileceğiniz sıcak bir mafya serisi.

Kirli Dom

Becca borcunu ödemeye gelmişti ama **Dominic Valetti** daha fazlasını istiyordu.
O da her zaman yaptığını yaptı ve istediğini aldı.

Onun Rehinesi

Elle kendini yanlış zamanda yanlış yerde bulur. Mafya, tanıkların öylece
çekip gitmesine izin vermez.

Pişmanlığın bir adı var, o da **Vincent Valetti**.

Sert Dokunuş

Ava, eskiden olduğu kızı hatırlayabildiği sürece ne pahasına olursa olsun
intikam peşindedir.

Ama **Kane**'in ortaya çıkıp onu kıracak bir nezaket göstermesini
beklemiyor.

Kelepçeli Öpücük

Tommy Valetti bir haydut, bir hata ve Tonya'nın ihtiyacı olan her
şeydir; geçmişinin acısını dindirecek cevaplar.

Kötü Çocuk

Anthony, Valetti ailesinin tetikçisidir ve çok iyidir. Erkeklerin
konuşmasını istiyorlar, o da onları konuşturuyor. Adamların gitmesini
istiyorlar,

bang - tamamdır. Bu basit.
Catherine'e kadar.

Bu Çocuklar Baş Belası (Valetti Suç Ailesi Koleksiyonu)

Willow'un Acımasız Dünya'daki en seksi ve en çok konuşulan aşklarını
okuyun

Bu Aşk Acıtıyor Üçlemesi

[Bu Aşk Acıtıyor](#)

[Var Ama Sana](#)

[İhtiyacım](#)

[Ve En Çok Seni Seviyorum](#)

Hem ihanetin hem de her şeyi tüketen aşkın destansı hikâyesi...

Marcus, kötü adam.

Cody Walsh, çok şey bilen FBI ajanı.

Ve Delilah, arada kalan avukat.

Senin İçin Ne Yapabilirim (Bu Aşk Acıtıyor Üçlemesi Koleksiyonu)

Anlatacak Bir Öpücük (tek başına bir roman)

Aynı sokakta oturuyorlardı ve o bir yıl önde rağmen aynı okula gidiyorlardı.

Bu kadar yakinken bile dokunulmazdı.

Sebastian kötü haberdi ve Chloe de buraya ait olmayan üzgün bir kızdı.

Sonra bir gece her şeyi değiştirdi.

Sahiplenici (bağımsız bir roman)

Daniel Cross'la yaşadıkları asla aşk değildi ve olacağını da hiç düşünmemişti. Sadece uzaktan gelen bir şehvetti. Karşılıksız aşk belki.

Addison'ın birçok nedenden dolayı asla sahip olamayacağı bir adam.

Acımasız Destan

[Acımasız](#)

[Kalpsiz](#)

[Nefessiz](#)

[Sonsuz](#)

Acımasız suç ailesi lideri **Carter Cross**, Aria'yı gördüğü anda onu mahvedeceğini bilmeliydi. Carter'a bir savaş başlatması için verildi; o da

kabul etmeye hevesliydi. Ama bilmediği şey Aria'nın ona ne yapacağıydı.
Onun her şeyi değiştireceğini bilmiyordu.

All He'll Ever Be (Merciless Serisi 4 romandan oluşan koleksiyon)

Karşı Konulmaz Cazibe Üçlemesi

[Tek Bir Bakış](#)

[Tek Tek Bir](#)

[DokunuşBir](#)

[Öpücük](#)

Bethany cevaplar aramaktadır ve bunları bulmak için kötü şöhretli bir suç ailesinin kardeşlerinden biri olan **Jase Cross**'a ihtiyacı vardır. Cızırtılı bir aşk ilişkisi bile onu elde etmekten alıkoyamayacaktır. Ancak Bethany çok geçmeden Jase'in onun çöküşü olacağını fark eder ve aynı şekilde onun da çöküşü olmaya kararlıdır.

Karşı Konulmaz Cazibe (Tek Bakışta Üçleme Koleksiyonu)

Sevmesi Zor Serisi

[Sevmek Zor](#)

[Dokunmak için](#)

[Umutsuz Öpmek için](#)

[Cazip Düşmek Kolay](#)

Sekiz yıl önce ondan kaçtı.
Laura onun için geleceğini bilmeliydi. **Seth King** gibi adamlar her zaman istediklerini alırlar.
Laura, Seth'in ondan ne istediğini biliyor ve bunun ağır bir bedeli olduğunu da biliyor.
Ancak bu her ikisinin de alacağı bir risk.

Kırılacak Kalbim Yok (Sevmesi Zor Serisi Koleksiyonu)

Shame On You Serisi

[Bana Bir Kez](#)

[Sataş Seni İki Kez](#)

[Öpeceğim Sonra](#)

[Benimsin](#)

Benimle bir kez dalga geç. Seni iki kez öpeceğim.
Declan Cross'un Acımasız Dünya'dan hikayesi.

Acımasız Dünya'nın spin off'u

Aşk Yolu Üçlemesi [Öp](#)

[Beni](#)

[Sarıl Bana](#)

[Sev Beni](#)

Yaşadığım onca şeyden ve talihsiz tanışma şeklimizden sonra odaklanacağımı düşündüğüm son şey, beni öpme şeklini sevdiğim gerçeği idi.

Acımasız Dünya Romanları için genişletilmiş sonsözler

[A Kiss To Keep](#) (Sebastian ve Chloe'den daha fazlası)

[Seductive](#) (Daniel ve Addison'dan daha fazlası)

[Effortless](#) (Carter ve Aria'dan daha

fazlası) [Never to End](#) (Seth ve

Laura'dan daha fazlası)

Seksi, heyecanlı ve karanlık dokunuşlu Bağımsız Romanlar

[Kırık](#) (Bağımsız)

Kade suç dünyasında acımasız ve soğukkanlıdır. Olivia'yı ona verdiler. Kırmaması için. İstediklerini yapsın diye.

Hepsi yanlış zamanda yanlış yerde olduğu içindi. Ama her şeyi değiştiren sırlar vardır. Ve onu bir kez ele geçirdi , bir daha asla bırakmaz.

Git.

[Beni Unutma](#) (Bağımsız Roman)

Uzun zaman önce bir çocuğu sevmiş. Kaçmasına yardım etti ve onu geride bıraktı. Pişmanlık onu her gün takip etti.

Jay, eskiden tanıdığı çocuk, bir erkek olarak geri döndü. Onu yakınında tutacak kadar güçlü bir tutuşla ve gözlerinde onu bir daha asla terk etmeye cesaret edemeyeceği konusunda uyarıcı bir bakışla.

Karanlık ve çarpık.

Ama bu onu olduğundan az bir şey yapmaz.

Bir aşk hikayesi. Bizim aşk hikayemiz.

[Bu Bizim Sırrımız](#) (Bağımsız Roman)

Sadece küçük bir yalandı. Böyle hikayeler böyle başlar.

Ama Allison'ın söylediği her yalan **Dean'in** gözünden .

Ne bilmiyordu. Ama onca sır ve yalana rağmen ona aşık olacağını hiç düşünmemişti.

Kısa öykü ve roman koleksiyonları

[Sakın Bırakma](#)

Aşağıdakileri içeren bir öykü koleksiyonu:
Karasevda
Gece Arzuları ve Sır Saklama Komşunun
Kötü Çocuğu

[Öpücükler ve Dilekler](#)

Aşağıdakileri içeren bir tatil hikayeleri
koleksiyonu: Bir Tatil Dileği
Noel için Yakalandı
Çalıntı Ökseotu
Öpücükleri

[Tek İstedğim Bir Öpücük](#) (Kısa Tatil)

Olivia, kısa hafta sonlarının yeterli olacağını düşündü ve her zaman da öyle oldu, ta ki mesafe onu ve **Nicholas**'ı sonsuza dek ayırmakla tehdit edene kadar.

En Yüksek Teklifi Veren Serisi:

[Satın](#)

[Alındı](#)

[Satıldı](#)

[Sahiplenildi](#)

[i Verildi](#)

USA Today'in en çok satan yazarları Willow Winters ve Lauren Landish'ten seksi ve yasak bir bağımsız romans serisi geliyor.

[Highest Bidder Koleksiyonu Highest](#) (Dört Bidder Romanının Hepsini)

Bad Boy Standalones, Lauren Landish ile birlikte yazıldı:

[Mürekkepli](#)

[Cazibeli](#)

[Bay CEO](#)

Seksi ve güçlü kahramanların yer aldığı üç roman.
Baştan çıkarıcı olduğu kadar bayıltıcı da olan üç aşk romanı.

Tek kelimeyle Karşı Konulmaz (Kötü Çocuk Koleksiyonu)

Terk Edilmiş, (B. B. Hamel ile birlikte yazılmış karanlık bir aşk romanı)

Grace çalınır ve ona hediye edilir; Geo hükmedici, acımasız ve soğuk kalpli bir katildir.

Ne ki, her nazik dokunuş ve nezaket eylemi Grace'i ona daha da yaklaştırırken, Grace onunla neden savaşması gerektiğini hatırlamakta zorlanmaktadır.

İyi okumalar ve en iyi dileklerle,
Willow xx

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.